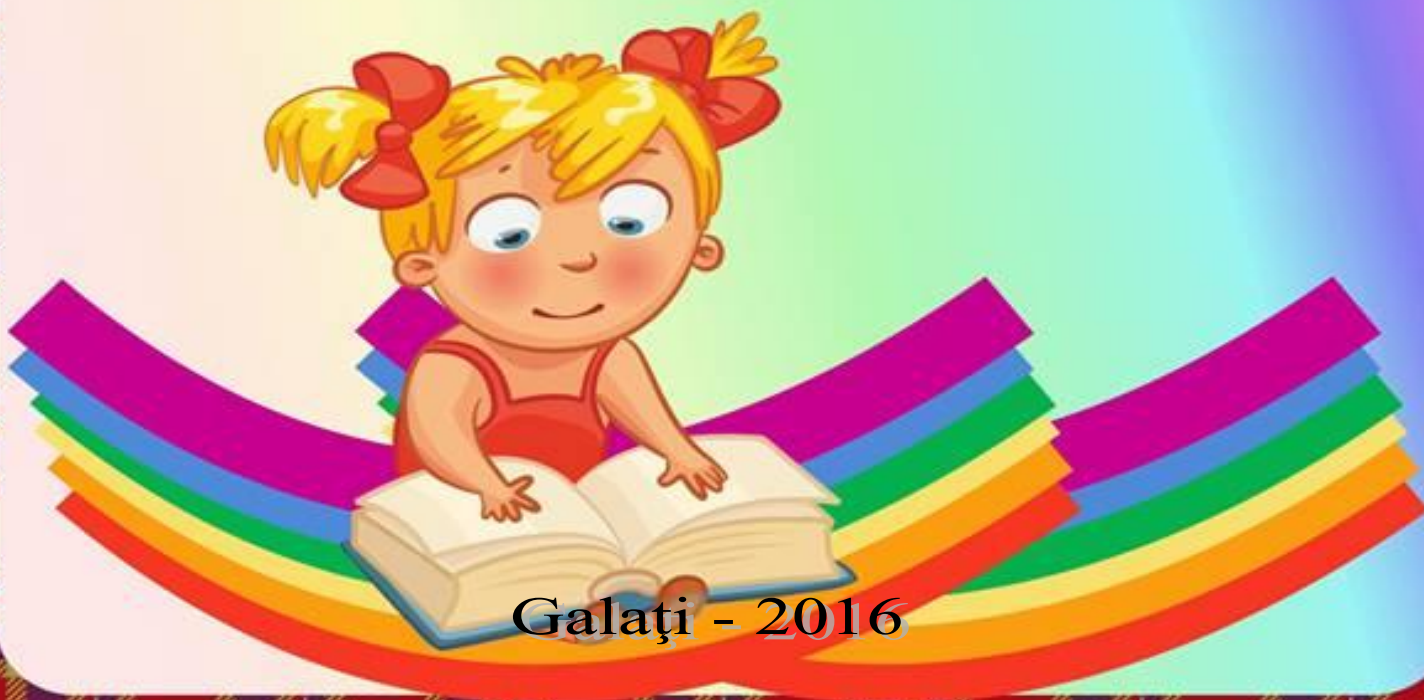

AGGR- CENTRUL LOCAL GALAȚI
GRĂDINIȚA CU P.P.PINOCCHIO GALAȚI
GRĂDINIȚA CU P.N.NR 20 GALAȚI

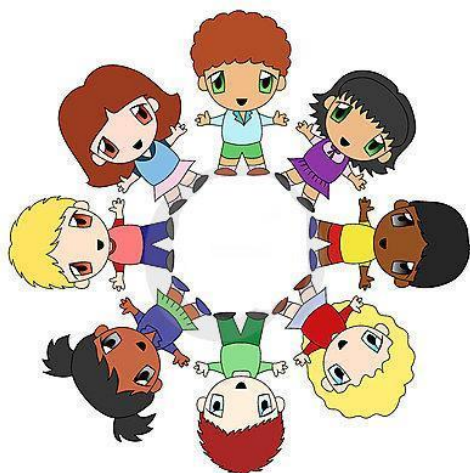
Învățăm să fim toleranți

Galați - 2016

AGGR- CENTRUL LOCAL GALAȚI
GRĂDINIȚA CU P.P.PINOCCHIO GALAȚI
GRĂDINIȚA CU P.N.NR 20 GALAȚI

Învățăm să fim toleranți

GALATI

16 noiembrie 2016

Prezentul ghid a rezultat în urmă desfășurării acțiunilor lunii noiembrie

„ LUNA TOLERANȚEI,,

din cadrul

AGGR- centrul local Galați

Noiembrie 2016

Colectivul de redacție:

**Medeea Neguțescu-Președinta Asociației Ghidelor și Ghizilor din
România**

Prof. Tolea Luiza Doina

Prof.Florea Dochîța

Tehnoredactare computerizată:

Prof Tolea Luiza

Tipar executat la Tipografia OPANIS

[Tel:0727.837.844](tel:0727.837.844); 0743.901.318

www.tipografieopanis.ro

ISBN 978-973-0-22934-9

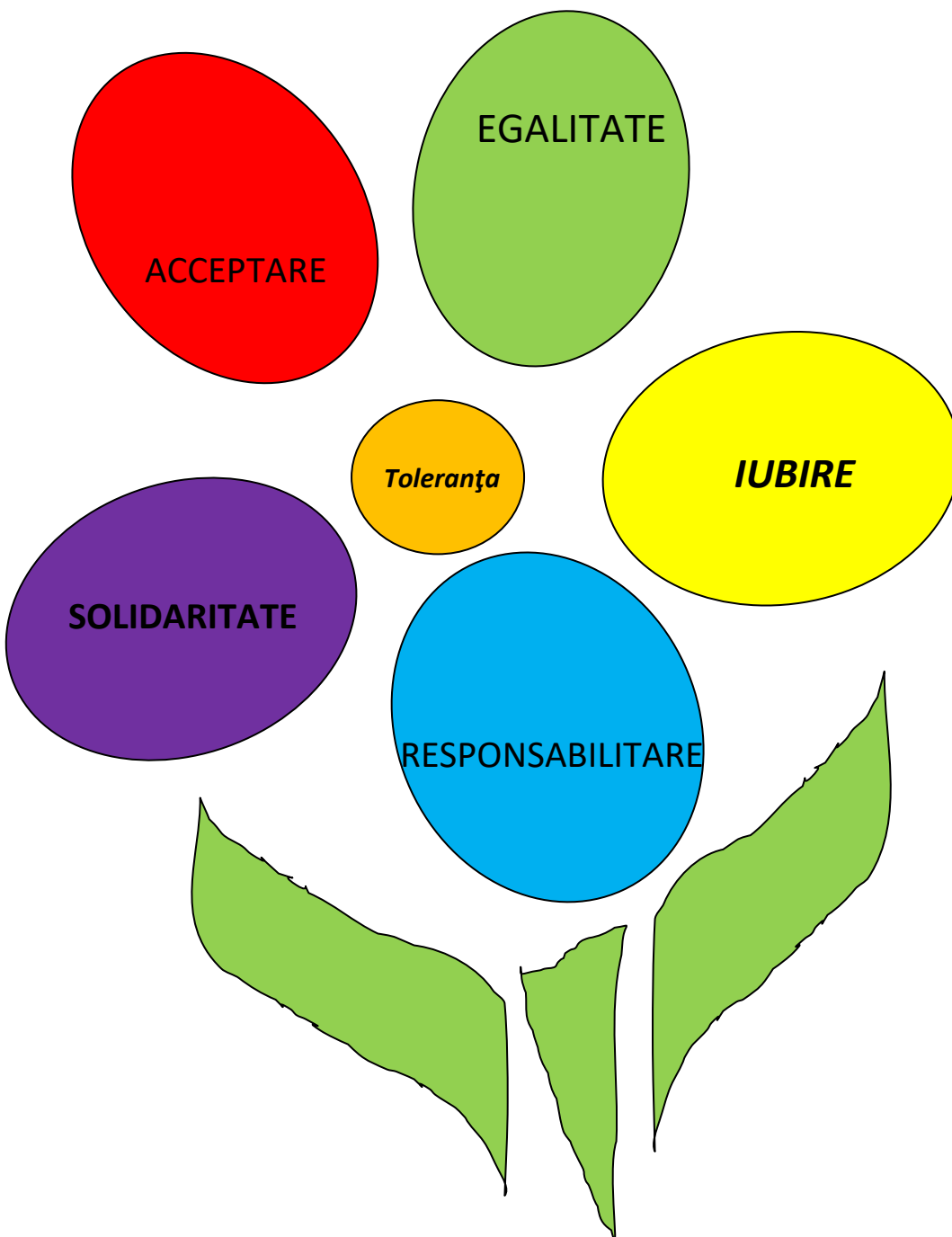
Cuprins

Nr crt	Tema lucrarii si autorul	Pagina
1	Motto	5
2	Cuvant inainte – Medeea Negutescu	6-7
3	Ce inseamna sa fii tolerant?	8
4	Ce este toleranța?- Prof.înv.primar, Ranceanu Livia Corina	9
5	Totul despre toleranța - Prof. învă. preșc. Albu Maricica	10-12
6	Pledoarie pentru o educatie...altfel-Prof. învă. preșc. Caragea Anca	13-16
7	Diferiți dar egali-Prof. Drugan Vasilica	17
8	Sa fim toleranti- Prof.înv.preșcolar Cojocaru Ștefănică/ Dobrin Mihaela	18-19
9	Medalia tolerantei- Manole Gabriela Ramona	20-22
10	Egalitatea sanselor Prof. Enuță Mihaela	23-25
11	Toleranța – o valoare ce trebuie transmisă copilului- eleva Ion Elena Bianca	26-27
12	Impreună ne jucăm!- prof. Belciugan Rodica	28-29
13	O singura lume,un singur vis- Prof. învă. preșc. Pațilea Steluța	30-36
14	Toleranța se învață în copilărie-Prof. Tolea Luiza	37-38
15	Cum sa invatam copii sa fie toleranti?- Prof. învă. Prescolar Gheorghe Anca Andreea	39-41
16	Ce inseamna sa fii tolerant?- Coropcianu Alina	42
17	Povestea Curcubeului-Prof. Ion Axenia Simona	43-44
18	Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face.- Prof.Oltea Paraschiv	45-47
19	Vlăduț și prietenul său special-Prof. Înv. Preșc. Mogoș Ionica	48-52
20	Toleranța-eleva <i>Draga Denisa</i>	53-54
21	Nani, nani, pușor- Prof. Tolea Luiza	55-56
22	Iubim toleranța -Educ. Gavrilă Ionica	57
23	Iubire de copil- Prof. Mardare Silvia Marieta	58
24	Vreau si eu un prieten- Prof Tolea Luiza/Tircavu Rodica	59-60
25	Voi fi mai bun- Educ.Hondrila Lăcrămioara	61
26	Reusim- Educ.Hondrila Lăcrămioara	62
27	Piticii cu caciulite galbene- Educ.Hondrila Lăcrămioara	63-64
28	Un simtamant cald,un tolera intoleranta!-Prof.Gabriela Raluca Sirghi	65
29	1 Iunie- Prof Nechita Carmen	66
30	1Iunie- Prof Nechita Carmen	67
31	Sa fii mai bun-Prof. învă. preșc. Mâncilă Maria	68
32	Sfatul mamei- Prof. învă. preșc. Năstase Maricica	69
33	Lecția de toleranță- prof Oltea Paraschiv	70
34	Educatia prin tolerant- prof Florea Dochita	71-72
35	In tara ghizilor-	73-104

MOTTO:

„Toleranța este atributul umanității în întreaga lume”

Voltaire

Asociația Ghidelor și Ghizilor din România

Membra cu drepturi depline a Asociației Mondiale a Fetelor Ghide și Fetelor Cercetase
din anul 2005

Fondatoare a Consiliului Tineretului din România în anul 2005

Always
together in
Great
adventure of life

CUVÂNT ÎNAINTE

Motto: “Toleranța este respectul, acceptarea și aprecierea bogăției și diversității culturilor lumii noastre, felurilor noastre de expresie și manierelor de exprimare a calității noastre de ființe umane. Ea este încurajată prin cunoașterea, deschiderea spiritului, comunicarea și libertatea gândirii, conștiinței și credinței. Toleranța este armonia în diferențe. Ea nu e doar o obligație de ordin etic; ea e, de asemenea, și o necesitate politică și juridică. Toleranța e o virtute care face ca pacea să fie posibilă și care contribuie la înlocuirea culturii războiului cu o cultură a păcii.” (Declarația UNESCO - 1995)

Înființată acum 25 de ani, pe 1 martie 1991, Asociația Ghidelor și Ghizilor din România este deschisă tuturor copiilor, tinerilor și adulților fără deosebire de naționalitate, credință, rasă sau altfel de discriminări. Unul din obiectivele asociației este să ofere membrilor săi oportunitatea să întâlnească persoane cu mentalități, culturi, religii diferite, să accepte aceste diferențe și să învețe unii de la alții.

Toleranța și nediscriminarea au reprezentat mereu valori de bază în educația ghizilor. Astfel, Legea Ghidelor (Româncelor Cercetase) din 1916 menționa că “O ghidă (o cercetasă) nu face nici o deosebire de clasă socială, de avere și de credință.”

Și astăzi, ca și acum 100 de ani, tinerii voluntari au nevoie de o lege și o promisiune, de tabere și activități în aer liber, de aventură, de prietenie, de satisfacția progresului personal, de miracolul faptei bune. Ghidismul este o mișcare care le oferă tinerilor ocazia să joace un rol real în comunitățile locale, să trăiască în armonie și toleranță cu semenii, să protejeze natura, să răspândească frumusețe și bunătate în jurul lor.

Ghidismul reprezintă un factor eficient în ceea ce privește educația non-formală a tinerilor, cu precădere a fetelor și femeilor. Ghidismul oferă o aventură extraordinară care presupune o multitudine de conexiuni, de relații importante care ne îmbunătățesc viața, fie că vorbim de legăturile cu oamenii din jurul nostru, fie cu locurile de care suntem atașați, fie cu prietenii ghizi și cercetași aflați în diferite țări de pe glob. Ghidismul conferă o experiență unică de socializare, care încurajează interacțiunea între oameni și dezvoltarea sentimentelor de prietenie.

Până la urmă, ce înseamnă să fii tolerant? Să vorbești despre toleranță este o temă interesantă și, cu siguranță, foarte actuală. În opinia mea, toleranța implică dragoste, respect și considerație față de cel de lângă tine - să respecti libertatea altuia, a modului său de gândire și de comportare, precum și a opiniilor sale (politice, religioase etc.); să îngădui

celuilalt să fie el însuși fără să-i impui convingerile tale sau conduita ta. În mod ideal, ar trebui să fim toleranți și înțelegători cu tot ceea ce ne înconjoară, inclusiv cu noi înșine. Indiferent de experiențele prin care trecem în viață, să devenim mai buni, mai flexibili, mai îngăduitori este o formă de dezvoltare personală, de evoluție. A fi tolerant este, cu siguranță, o calitate care se dobândește prin educație și cultură.

În societatea actuală, comunitățile tind să fie din ce în ce mai eterogene, iar toleranța pare să fie singura atitudine care ne ajută să eliminăm sursele de ură și neînțelegere, să trăim în armonie cu ceilalți și cu noi înșine.

În ultimul mesaj adresat ghizilor și cercetașilor, Lordul Robert Baden-Powell îi sfătuia: ***"Cel mai bun mod de a atinge fericirea este să o răspândiți în jurul vostru. Încercați să lăsați lumea un pic mai bună decât ați găsit-o când ați venit pe lume."***

Medeea NEGUȚESCU
Președinta Asociației Ghidelor
și Ghizilor din România

ASOCIATIA GHIDELOR SI GHIZILOR DIN ROMANIA- AGGR

ADRESA: Intrarea Major Avram Zenovie Nr. 4, Ap. 1, Sector 3, Bucuresti

Adresa de corespondenta: OP 15, CP 60, Sector 1, Bucuresti

Tel/Fax: +4 021 327 35 18

E-mail: agg_romania@yahoo.com; international_romania@yahoo.com

Ce înseamnă a fii tolerant?

Toleranță (lat.: *tolerare* = a suporta) este un termen social, etic și religios aplicabil unei colectivități sau individ, care definește respectul libertății altuia, al modului său de gândire și de comportare, precum și al opiniilor sale de orice natură (politice, religioase etc.).^{dex}

Noțiunea de "toleranță" apare în istoria culturii europene la începutul secolului al XVI-lea, în strânsă legătură cu gândirea umanistă, întruchipată în persoana lui Erasmus din Rotterdam, în efortul său de combatere a fanatismului religios. Alte personalități care s-au ilustrat în atitudinea lor consecvent tolerantă în confruntarea cu alte opinii sau reprezentări asupra lumii au fost John Locke (1632-1704), Voltaire (1694-1778) și Gotthold Lessing (1729-1781). John Locke.

Ce este toleranța?

Prof.înv.primar, Ranceanu Livia Corina

Scoala Gimnazială "MironCostin" Galați

Toleranță a devenit ceva care nu mai este ceva învățat de locuitori țărilor unde românii merg pe perioade mai lungi sau mai scurte. Toleranță este un cuvânt pe care ar trebui să-l cunoaștem cu toții și să-l transmitem copiilor noștri. În prezent, mai mult decât oricând, copiii interacționează cu oamenii de etnii, religii și culture diferite.

Clasele de la școală sunt tot mai diverse, reflectând structura comunităților în care familiile trăiesc și muncesc. A-i învăța pe copii tolerant este un lucru important nu numai fiindcă face parte din respectarea legilor și din tradițiile noastre de ospitalitate, dar și fiindcă persoana care învață să fie deschisă față de diferențe va avea mai multe oportunități în educație, afaceri și în multe alte aspecte ale vieții. Unii părinți îmbrățișează faptul că trăim într-o societate tot mai diversă. Alții pot avea ezitări, mai ales dacă nu sunt destul de expuși la oameni diferiți de ei. Mulți copii le-au luat-o deja cu mult înaintea părinților din punctul de vedere al expunerii la diferențele culturale.

Cercurile lor de prieteni, colegii de școală și echipele sportive sau grupurile de activități extrașcolare din care fac parte sunt mult mai variate de cât erau cu o generație în urmă. Iar părinții trebuie să-și ajute copiii să trăiască, să învețe și să lucreze în comunitățile care vor deveni tot mai diverse. Pe scurt, succesul copilului depinde de tolerant și deschiderea pe care o are față de diferențe. Succesul din lumea de azi – și din cea de mâine – depinde de capacitatea de a înțelege, a aprecia și a lucra cu ceilalți.

Toleranță înseamnă o atitudine deschisă și respect față de diferențele care există între oameni. Deși era folosită inițial pentru a se referi la diferențele etnice și religioase, conceptele de diversitate și toleranță pot fi aplicate la sex, dizabilitățile fizice și intelectuale și alte diferențe.

Toleranță înseamnă să-i respectăm pe ceilalți și să învățăm de la ei, să apreciem diferențele, să creăm punți peste distanțele culturale, să respingem stereotipurile injuste, să descoperim elementele comune și să creăm noi legături.

Toleranță, din multe puncte de vedere, este opusă prejudecății. Însă înseamnă oare toleranță că toate comportamentele trebuie acceptate? Nu, sigur că nu. Comportamentele prin care ceilalți sunt nerespectați ori jigniți, că răutățile de tot felul și agresivitatea, ori comportamentele care încalcă regulile sociale, că minciună și furtul, nu trebuie tolerate.

Toleranță înseamnă să acceptăm oamenii așa cum sunt – nu să acceptăm comportamentele negative. Toleranță înseamnă și să-i tratăm pe ceilalți așa cum ne place să fim tratați.

TOTUL DESPRE TOLERANȚA

Prof. înv. preșc. ALBU MARICICA

Grădinița cu PN „Violeta” Pechea

În efortul de a descifra tainele acestui concept, am structurat articolul sub formă de răspunsuri la următoarele întrebări:

1. Ce este toleranța?
2. Care sunt formele spontane ale toleranței și când se pune problema acesteia?
3. Care sunt limitele obiective ale toleranței sau unde începe intolerabilul?

Ce este toleranța?

Conform DEX, toleranța (lat.: tolerare = a suporta) este un termen social, etic și religios aplicat la o colectivitate sau la un individ, care definește respectul libertății altuia, a modului său de gândire și de comportare, precum și a opiniilor sale de orice natură (politice, religioase, etc.).

Cu alte cuvinte, noțiunea de toleranță constă în acceptarea unor diferențe evidente, fie ele fizice, socio-culturale, politice sau religioase. Pentru înțelegerea definiției și a analizei ce urmează vom utiliza următorul exemplu: - cineva spune: „foaia din mâna mea este albă”, iar altul vine și zice: „eu cred că este neagră.”

Dialogul, ca acceptare a alterității, are două avantaje: pe de o parte face ca lucrurile să se miște către o edificare mai mare a fiecăruia dintre cei doi, iar pe de altă parte relansează discuția, având în vedere ideea că diferența de opinie mișcă lucrurile. Toleranța e soluția socialmente convenabilă a unui dezacord și nu suprimarea dezacordului. Aici avem în vedere credința comună conform căreia a fi tolerant înseamnă să fii de acord cu celălalt. Ori, nu se poate vorbi despre toleranță decât atunci când admitem că celălalt are o părere diferită de a noastră, când acceptăm că are dreptul la aceasta și căutăm împreună cu el un mod de a gospodări această diferență astfel încât să nu devină culpabilizantă. Toleranța este înclinația, sau decizia, de a accepta lucruri pe care anumite criterii le-ar define ca inacceptabile.

Pentru a nu primi calificativul stigmatizant de „intolerant”, cei doi ar cădea de acord că fiecare are dreptul la opinia lui. (Tu ai dreptul la părerea ta. O respect. Eu am dreptul la părerea mea și mă aștept ca ea să-mi fie respectată). Dialectica e inutilă. Toleranța reciprocă sfârșește într-o tăcere surâzătoare pentru care dialogul e un bruij indezirabil.

Ceea ce dorim să evidențiem aici este că, în zilele noastre, există riscul, ca în numele toleranței, prin tăcere sau neimplicare, să pierdem orientarea cunoașterii și asumarea răspunderii opțiunii, și să confundăm respectul diferenței cu etica dizolvantă a lui „anything goes”.

Care sunt formele spontane ale toleranței și când se pune problema acesteia?

Potrivit înclinației naturale, nimeni nu este în mod spontan tolerant. Această virtute se învață și presupune o bună cunoaștere a sinelui pentru a veni în fața semenilor să-i afirmi și să-i asculți. Însă, există și forme în care toleranța se manifestă în mod spontan astfel:

1.Toleranța față de sine

Ne știm bine păcatele, suntem, nu o dată, în dezacord cu ceea ce facem, dar, una peste alta, ne privim cu destulă simpatie: ne suportăm, ne iertăm. În orice caz, nu suntem atât de răi pe cât s-ar părea și, mai ales, atât de răi pe cât sunt alții. O ilustrare semnificativă a toleranței față de sine e înțelegerea pe care o avem față de tabieturile noastre.

2.Toleranța față de cei apropiați (complezența)

Iubirea se exprimă întotdeauna – și uneori în chip irațional – ca toleranță: suntem foarte îngăduitori cu copiii noștri, cu cei din familia noastră sau cu unii prieteni. Acceptăm din partea lor derapaje care, în cazul altora, ni se par inacceptabile. Într-o familie, trebuie să te acomodezi la particularitățile fiecărui membru ca la un dat, de care, în condițiile curente, n-ai cum să fugi. E inevitabil să cazi la învoială, să te obișnuiești cu modul partenerului de a rula (sau nu) tubul de pastă de dinți, cu deprinderile lui alimentare, cu tabieturile lui sau ale întregului neam.

3.Toleranța în societate (indulgența, complicitatea și resemnarea)

E foarte răspândită, în viața zilnică, varianta – să zicem – „slabă” a toleranței, numită indulgență. Știi că are loc o neregulă, nu consimți la comiterea ei, dar o treci cu vederea, te prefaci că nu iei notă de existența ei. Indulgența e, prin urmare, tendința de a tolera ceea ce ți se pare neesențial sau inevitabil.

Comună este și o formă ceva mai „tare” a toleranței: complicitatea, consimțirea tacită. Nu mai poți trece cu vederea o neregulă, dar decizi, în virtutea unui calcul pragmatic, să o îngădui. În sfârșit, pe o altă treaptă, avem, uneori, de-a face cu o specie mai sumbră a toleranței: resemnarea. Vezi neregula, o respingi interior, dar o suporti, o înduri, ca pe ceva inevitabil.

De regulă, adopți resemnarea fie pentru că nu crezi în posibilitate are ctificării situației fie pentru că, dintr-un motiv sau altul, vrei să salvezi aparențele. Ori, nu se poate vorbi despre toleranță decât atunci când admitem că celălalt are o părere diferită de a noastră, când acceptăm că are dreptul la aceasta și căutăm împreună cu el un mod de a gospodări această diferență astfel încât să nu devină culpabilizantă. Toleranța este înclinația, sau decizia, de a accepta lucruri pe care anumite criterii le-ar definea ca inacceptabile. E cădere la învoială cu ceva care te contrariază.

Care sunt limitele obiective ale toleranței sau unde începe intolerabilul?

În științele aplicate, lucrurile sunt simple .Ele folosesc noțiunea de „câmp de toleranță”, pentru a semnaliza granițele între care sunt premise anumite baterii, fără ca un ansamblu dat să aibă de suferit. „Câmpul de toleranță” este invocat, de pildă, atunci când trebuie evaluată precizia de execuție a unei piese. Calibrul unei țevi poate „tolera” o anumită aproximație a dimensiunilor, dar există o limită, dincolo de care, avem de-a face cu un rebut. La fel, organismul uman poate suporta, până la o limită, suferința fizică sau îngurgitarea unor substanțe nocive.

Dincolo de această limită, echilibrul fiziologic se năruie și organismul intră în colaps. Prin urmare, niciun sistem, fie el mecanic sau biologic, nu poate supraviețui în condițiile în care „câmpul lui de tolerant este supra solicitat”. În plan social intoleranța începe acolo unde celălalt îți răspunde la toleranță cu intoleranță, acolo unde toleranța celui alt încetează la adresa valorilor tale.

Toleranța nu are sens și valoare în paradis. (Un sfânt nu poate fi tolerant cu un alt sfânt. Acolo unde armonia este obținută nu mai există diferențe de opinie.)

Idealul ar fi o lume în care toleranța nu mai e necesară, în care răul e domesticit, puterea e distribuită omogen, diferențele armonizate. Până în clipa unei asemenea improbabile reușite suntem, ca să zicem așa, „condamnați” la toleranță.

Promovarea toleranței și modelarea atitudinilor față de diferite opinii, se face acasă în cadrul familiei, în școli și la locul de muncă, mijloacele de informare în masă având și ele un rol constructiv, favorizând dialogul și dezbaterile libere și deschise, evidențiind pericolul intoleranței. Toleranța înseamnă până la urmă armonie. Ea este virtutea care face ca pacea să fie posibilă și care contribuie la înlocuirea învrăjbirii cu pacea, lumina și armonia. Empedocle spunea: „Armonia este produsă din mai multe lucruri. Discordia produce mai multe lucruri dintr-unul singur.”

Esența armoniei constă în a aduna sunetele într-o simfonie, iar a discordiei în a dezbină, a auzi sunete false. Toleranța nu poate fi concepută numai ca o concesie, ci omul tolerant este cel care adoptă o atitudine de recunoaștere și respect a persoanei umane și libertăților ei fundamentale. De aceea ea trebuie practică de către indivizi, grupuri și state.

Înainte de apariția noțiunii de toleranță, se vorbea despre „bunul simț” ca fiind cel ce făcea de multe ori regulile, atunci când părerile erau contradictorii. Nicolae Steinhardt amintea că Biserica întotdeauna a mers pe drumul echilibrului și al bunului simț, iar „pe cărările sofisticate au mers ereziile”. În ce constă bunul-simț? „Într-un lucru foarte simplu, anume că poți să ceri dovada tuturor lucrurilor și tuturor afirmațiilor”, afirma cineva; este în mod sigur un conținut interior al nostru, pe care unii îl au, alții au nevoie să-l aibă.

Toate aceste observații conduc spre concluzia că toleranța e o valoare comportamentală validabilă și recomandabilă numai întrucât lumea e imperfectă.

Bibliografie:

1. **Dumitru, M.**, *Despre intolerabil*, Revista “Cuvântul”, (2005);
2. **Patapievi, H.**, *Despre toleranță*, Dilema veche, (2006);
3. **Pleșu, A.**, *Toleranța și intolerabilul – criza unui concept*, Ed. LiterNet, (2005).

PLEDOARIE PENTRU O EDUCAȚIE...ALTFEL

Prof. învă. preșc. Caragea Anca

Grădinița cu P.P. nr. 30 Galați

Ne place să credem că fiecare lucru în această lume are rostul său pentru că așa am învățat de mici: cărțile sunt de citit, fructele sunt de cules, florile de admirat, parcurile de jucat, părinții de ascultat, școlile sunt de învățat, dar copilul...pentru ce este? Copilul cu siguranță este... DE EDUCAT!

Pentru instituțiile de învățământ materialele puse oficial la dispoziția dascălilor sunt nenumărate: manuale de specialitate, programe școlare, metode și procedee didactice, mijloace de învățământ, amplu elaborate pentru că școala românească are tradiție în acest sens.

Și, cu cealaltă parte a educației cum rămâne? Este adevărat că educația non- formală dispune de mai puține materiale, dar de ceva vreme preocupările sunt numeroase în acest sens și se încearcă să se acopere și celelalte aspecte ale educației. Astfel, pentru a forma un OM ÎNTREG, copilul trebuie și poate să învețe cum să-și construiască propria scară de valori. Pentru aceasta este necesar ca el să discearnă între bine și rău, să învețe că este necesar să aibă încredere în el, să-și dezvolte competențele și să realizeze astfel un progres personal, să ia atitudine împotriva lucrurilor negative, să-i aprecieze pe ceilalți, să-și petreacă timpul liber în mod constructiv și creativ. De ce toate acestea? Pentru că totul se învață: adunarea, scăderea, comportamentul civilizat, toleranța, valoarea, responsabilitatea, îndatoririle; viața este o învățare continuă.

În contextul actual, când se acordă o importanță deosebită educației pentru toți, când societatea românească tinde spre a deveni o societate educațională, învățământul preșcolar românesc parcurge o perioadă de valorizare și de compatibilizare cu trepte similare din alte țări. Așadar, obiectivul programelor de dezvoltare timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului.

În acord cu toate studiile existente în prezent, dezvoltarea socială și emoțională este unul dintre principalele fundamente ale stării de bine a copiilor și este una dintre premisele succesului școlar. Cu toate acestea, în România nu există încă un program educațional specific adresat copiilor preșcolari pentru domeniul dezvoltării sociale și emoționale, bazat pe principii validate științific din psihologia dezvoltării copilului. Conținuturile care există în acest sens nu sunt sistematic reunite în programe comprehensive și nu se bazează pe rezultate științifice, fiind adesea simple combinații de proceduri selectate pe baza unor intuiții și experiențe mai mult sau mai puțin limitative.

În sistemul de învățământ românesc, activitatea educativă extrașcolară reprezintă spațiul aplicativ în care, prin forme specifice, se permite transferul și aplicabilitatea cunoștințelor, abilităților și competențelor dobândite în școală.

Activitatea extrașcolară oferă o oportunitate pentru crearea de condiții egale de acces la educație, în vederea dezvoltării depline a potențialului personal și pentru reducerea inechității și excluziunii sociale.

Activitatea extrașcolară dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea copiilor în actul decizional, în contextul respectării drepturilor omului și al asumării responsabilităților sociale, realizându-se, astfel, o simbioză între componenta cognitivă și cea comportamentală. Acest tip de activitate are mereu în atenție nevoia de adaptare la cerințele individuale, diverse, ale tuturor copiilor, la interesele de cunoaștere și potențialul lor. Contextele create de diversele modalități de concretizare a acestui tip de educație în grădinița de copii (proiecte, manifestări culturale, aplicații tematice, etc.), oferă posibilitatea abordărilor interdisciplinare, cross-curriculare și transdisciplinare, exersarea competențelor și abilităților de viață într-o manieră integrată, de dezvoltare a personalității

În secolul al XXI-lea drumul către o educație armonioasă nu este simplu, ci impune o colaborare eficientă între instituțiile de învățământ care construiesc baza educațională și organizațiile non-guvernamentale care completează și pot desăvârși procesul educațional.

Se impune ca procesul educațional să fie educativ, interdisciplinar, complex, să-i pregătească pe copii armonios, să le dezvolte în egală măsură capacități și atitudini în

învățare (curiozitate, inițiativă, creativitate), cât și capacități, deprinderi și atitudini ce țin de dezvoltarea socioemoțională.

Astfel, posibile răspunsuri la multe întrebări le putem găsi și în paginile cărții ”În țara ghizilor- jocuri și activități educative pentru liderii de unitate”, manual care este dedicat promovării educației extrașcolare și extracurriculare pentru stimularea capacității de socializare a copiilor preșcolari în activități educative de tip formal și non-formal.

Ofer, în acest sens, exemplul activităților educative din cadrul Asociației Ghidelor și Ghizilor din România care este o asociație de educație non- formală, înființată la data de 1 martie 1991 și care se axează pe principiile, scopurile și metodele Ghidismului. Misiunea acesteia este educarea tinerilor punându-se accent pe dezvoltarea întregului potențial al acestora și a spiritului civic pentru a deveni cetățeni responsabili, implicați activ în procesul de luare a deciziilor. Prin activitățile de cooperare internațională, această asociație oferă membrilor oportunitatea să întâlnească persoane cu mentalități, culturi, religii diferite, să accepte aceste diferențe, să încurajeze membrii pentru a fi deschiși la schimbări și să învețe unii de la alții, oferă membrilor ocazia să trăiască în natură, să o cunoască și să o respecte.

Iată un exemplu de activitate: „JOCUL MARE”

Acest joc este specific ghizilor și reprezintă un tip de joc organizat în aer liber pe o arie întinsă (pe câmp, în pădure, în parc) respectând anumite reguli. Jocul mare este un joc de echipă, în care toți participanții sunt implicați. Jocul mare începe cu o poveste și are de obicei obiective finale provocatoare, de genul „capturează inamicul”, „găsește comoara”, „capturează steagul” etc. Pe parcursul jocului, ghizii grupați în patrulare trebuie să treacă pe la mai multe posturi și să rezolve în echipă diverse probe distractive, precum: să dezlege ghicitori, să facă noduri, să realizeze obiecte de lucru manual, să compună un cântec, o poezie, să rezolve un puzzle, să se deghizeze etc. Organizatorii jocului trebuie să stabilească clar limitele ariei de desfășurare a jocului și să adapteze dificultatea jocului în funcție de vârsta participanților. Siguranța participanților la joc este deosebit de importantă! Beneficiile jocului mare sunt multiple. Participanții învață să lucreze în echipă și să se adapteze cerințelor grupului, să se descurce în diverse situații, să se orienteze în natură, să își dezvolte spiritul de competiție și fair- play, să realizeze un progres personal prin dezvoltarea unor abilități, îndemânări și

cunoștințe. Este o modalitate excelentă de învățare prin distracție. Prin joc participanții vor descoperi noțiuni cheie precum: cooperare, toleranță, nediscriminare, respect, responsabilitate și implicare.

Cred tot mai mult că aceste activități sunt direcția de dezvoltare a învățământului de azi și de mâine. Jocul- principala metoda educativă în Ghidism, ajută copiii și tinerii să-și dezvolte personalitatea, să-și stimuleze imaginația și creativitatea, dar mai ales să devină sociabili și să deprindă importanța unor valori ca: spiritul de echipă, cooperarea, respectul și parteneriatul. Și nu în ultimul rând, prin jocurile și activitățile caracteristice Ghidismului, copiii și tinerii învață ce înseamnă disciplina, autocontrolul, responsabilitatea individuală și de grup

Important de consemnat aici mi se pare a fi vorbele unui citat din Tom Peters- scriitor american, co-autor de carte de afaceri cea mai bine vândută din toate timpurile- care spunea: “Îmi imaginez un sistem educațional ce recunoaște că învățarea este firească, că a-ți place să înveți este normal și că învățarea autentică înseamnă învățare pasionată. Un curriculum școlar ce apreciază întrebările mai mult decât răspunsurile, creativitatea mai mult decât reproducerea informațiilor, individualitatea mai mult decât conformismul și excelența mai mult decât realizările standard.”

De aceea, în concluzie, putem spune că echilibrul realizat între educație, destindere, dezvoltare, socializare și divertisment în momentele petrecute prin activități extrașcolare, reprezintă secretul formării armonioase a personalității copilului preșcolar.

Diferiți dar egali

Prof. Drugan Vasilica

Grădinița P.N. Nr. 2 Piscu, Galați

Să fii părinte de copil cu Sindrom Down nu este, nici pe departe, ușor. Nu exclud nici alte dizabilități, evident dar, despre cea menționată mai sus, tot auzim în ultimul timp, din diferite surse.

Se vorbește despre integrarea acestor micuți în învățământul de masă. Și ei fac parte din această lume și ei sunt unii dintre noi. Integrarea în învățământul de masă a copiilor cu dizabilități este o necesitate.

Cadre didactice și părinți deopotrivă, se opun ca acești copii să studieze în școlile de masă. Se tem de eventuale probleme, de un efort în plus pe care, poate, vor trebui să-l facă, se feresc ca de o molima.

Dar, ceea ce este și mai trist, își învață proprii copii să-i ocolească pe acei copii „altfel”. În loc să-i învețe ce înseamnă empatia, compasiunea de pe urma căroră, vor ajunge oameni de baza ai societății, cu o structură bine întemeiată, consideră mai la îndemână să-i facă să se teamă, să ocolească, să evite.

Temători vor fi, în acest caz, toată viața lor, nu vor învăța să înfrunte lucrurile ci să le ocolească, nici să încurajeze ci să blameze.

Totul pornește din fiecare. Trebuie să dăm șanse fiecărui copil, noi suntem baza lor. Copiii cu dizabilități, oricare, au nevoie să studieze în învățământul de masă. Puteau fi ai oricaruia din noi. Oricare din noi puteam fi părinții lor.

***"Toleranta ii acorda oricarei alte fiinte umane fiecare drept pe care il pretinzi
pentru tine."***

Robert Green Ingersoll

SĂ FIM TOLERANȚI

Prof.înv.preșcolar Cojocaru Ștefănica

Prof. înv. preșcolar Dobrin Mihaela

Grădinița cu P.P.,Tedi,, Galați

Motto: „Toate ființele se nasc libere și egale în demnități și drepturi,,

Toleranța este respectul, acceptarea și aprecierea bogăției și diversității culturilor lumii noastre, felurilor noastre de expresie și manierelor de exprimare a calității noastre de ființe umane. Toleranță vine din latinescul *tolerare* care înseamnă a suporta. Este un termen social, etic și religios aplicat la o colectivitate sau la un individ, care definește respectul libertății altuia, a modului său de gândire și de comportare, precum și a opiniilor sale de orice natură.În lumea modernă toleranța e mai necesară ca oricând.

Toleranța poate fi înțeleasă în diferite moduri. Adevărata toleranță, în spirit umanist, înseamnă însă mai mult decât o simplă "suportare". În sensul original, ea presupune respectul opiniei contrare și este strâns legată de libertatea persoanei. Prin toleranță se respectă deciziile altor oameni, grupuri, popoare, religii, alte moduri de gândire și puncte de vedere, alte stiluri și moduri de viață. Toleranța este o atitudine activă, generată de recunoașterea drepturilor universale ale persoanei umane și libertăților fundamentale ale altora.În nici un caz, toleranța nu poate fi invocată pentru a justifica violarea acestor valori fundamentale. Toleranța trebuie să fie practică de către indivizi, grupuri și State.

Toleranța are limitele sale în normele de drept, care reglementează conviețuirea membrilor societății, pentru apărarea demnității și libertății oamenilor.Toleranța e necesară atât între indivizi cât și în cadrul familiei și comunității.Promovarea toleranței și modelarea atitudinilor față de diferite opinii, în sensul unei descideri reciproce și al solidarității urmează să aibă loc în școli și universități și prin intermediul educației non-formale, acasă și la locul de muncă.

În conformitate cu respectarea drepturilor omului, a practica toleranța nu înseamnă nici a tolera nedreptatea socială, nici a renunța la propriile convingeri, nici a face concesii în această privință.Toleranța înseamnă bunul simț de a nu fi egoist și a înțelege că ceva ce pentru tine este lipsit de importanță pentru altul vine pe primul loc. Lipsa toleranței este egoism iar egoismul este sursa tuturor relelor din lume.

A fi tolerant nu este o calitate intrinsecă, ci una pe care o dobândești prin educație, cultură și, mai ales, prin antrenament. Ce se întâmplă cu copiii când se joacă: dacă unul

încearcă să-i ia altuia jucăria din mână, se trezește brusc cu un pumn în cap. Toleranța o învață de la părinți, nu o au în sânge.

„Cine este înclinat să nu-i respecte pe alții, acela nu se respectă, înainte de toate, pe sine.(Dostoievski),,

Toleranța în organizații se recunoaște în mai multe feluri: în conversațiile care se poartă, modul în care se adresează oamenii unii altora, tipul de raportare și, nu în ultimul rând, prin subiectele discutate.

Lipsa de toleranță se vede în lipsa a ceea ce denumim comunicarea asertivă. Oamenii discută despre alții judecându-i sau emițând sentințe, în loc să discute despre acțiuni, obiective, rezultate.

Educația este mijlocul cel mai eficient pentru a preveni intoleranța. Prima etapă, în sensul educației pentru toleranță, e de a o învăța pe fiecare persoană din societate care-i sunt drepturile și libertățile pentru ca ele să fie respectate și de a promova voința de a proteja drepturile și libertățile altora.

Educația în domeniul toleranței urmează a viza contracararea influențelor care ar duce la frica și excluderea altora și trebuie să-i ajute pe tineri să-și dezvolte capacitățile de a-și formula o părere proprie, de a avea o reflexie critică și de a judeca în termeni etici.

La nivel mondial trebuie să se acționeze pentru punerea în funcțiune a programelor de cercetare în domeniul științelor sociale și educației pentru toleranță, drepturile omului și non-violenței. Ceea ce înseamnă de a acorda o atenție deosebită îmbunătățirii instruirii învățătorilor, programelor de studii, conținutului manualelor și cursurilor și a altor materiale pedagogice, inclusiv noilor tehnologii educaționale, în vederea instruirii unor cetățeni activi și responsabili, deschiși spre alte culturi, capabili să aprecieze valoarea libertății, respectarea demnității umane și diferențelor dintre ele și care să fie în stare să prevină conflictele sau să le rezolve prin mijloace non-violente.

Suntem intoleranți pentru că nu vedem frumosul din oameni.

„A fi elastic și tolerant îți dă posibilitatea de a fi mai puternic decât dacă ai fi dur și intransigent”. (Victor Duță)

MEDALIA TOLERANȚEI

Manole Gabriela Ramona

Grădiniță Nr.45 Galați

Ne dorim ce e mai bun pentru copiii noștri, vrem să-i învățăm cele mai prețioase lecții. Atunci când copiii noștri comit greșeli, avem diferite reacții, dar instinctul nostru cert este de a-i proteja. Cu toate acestea, ei învață lecții importante de pe urmă erorilor, iar atunci când reușesc să le depășească, își cresc sentimentul de autoeficacitate. O parte importantă a inteligenței emoționale este de a ști ce să faci după ce ai făcut o greșeală.

Când copilul greșește, s-ar putea ca primele reacții să includă remedierea de către părinte a greșelii sau evidențierea lucrurilor eronate pe care le-a făcut, sub formă criticii. În momentul în care suntem tot timpul cu ochii pe copil că nu cumva să facă vreo greșeală și nu există o toleranță minimă atunci trebuie să ne gândim dacă așteptările noastre ca părinți sunt sau nu în concordanță cu vârstă și capacitățile copilului. Acest lucru reprezintă o povară și pentru părinte, deoarece se va simți adesea stresat, iar mesajul care va ajunge la copil este acela că el nu e suficient de harnic sau deștept cum „ar trebui” să fie după standardele impuse. Aceste lucruri dau naștere sentimentului de lipsa de valoare sau a convingerii că părinții sunt cei ce trebuie să remedieze greșelile.

1)Învăță copilul să îți înțeleagă emoțiile și ceea ce simte, printr-un joc educativ, iar acesta va ști să recunoască și să își gestioneze emoțiile: Ursulețul și roată emoțiilor, Cutiuță cu emoții jucăușe.

Noul joc educativ, Ursulețul și Roată emoțiilor, este indicat micuților cu vârste cuprinse între 2-6 ani. Copiii vor învăța să recunoască 6 emoții și expresiile emoționale corespunzătoare. De asemenea, prin joc de rol copiii vor putea să exprime mai ușor ceea ce simt și să învețe cum să gestioneze aceste emoții. Copilul va învăța roțiță și va vedea fiecare emoție a ursulețului simpatic. Copilul reușește să se identifice cu ursulețul și poate să-și recunoască propriile trăiri. Cunoașterea emoțiilor ne ajută să înțelegem ce se întâmplă în interiorul nostru, îi ajută pe copii să-și dezvolte empatia. Jocul îl stimulează pe copil să încerce să observe și perspectiva celuilalt, și astfel ajunge să înțeleagă mai ușor situațiile zilnice.

Prin jocurile propuse în Cutiuță cu emoții jucăușe, copiii vor fi ajutați să-și identifice emoțiile, să se cunoască mai bine și să vorbească deschis despre ceea ce simt.

În cutie găsim :

– 8 cartonașe cu membrii familiei (mama, tată, băiat, fetiță) cu fete model și fără fete

(dimensiuni 13 x 13 cm)

- 8 cartonașe ovale cu expresii emoționale (dimensiuni 6,6 x 7,2 cm)
- set cărți de joc (20 de bucăți) cu comportamente pozitive și negative (dimensiuni 10 x 6,5 cm)
- caiet cu activități (aplicații-jocuri pentru consilierea copiilor, sugestii pentru părinți în diferite situații prin care pot să treacă cu copiii lor) În cărticică cu activități, spre final sunt descrise anumite emoții și ce putem face noi părinții atunci când copiii trec prin stările respective.

Cum putem „gestiona” tristețea, de exemplu.

Întrebați copilul de ce este trist. În funcție de răspunsul lui, veți ști cum să procedați. La baza tristeții copilului, poate stă o nemulțumire (a luat o notă mică la școală) , o dezamăgire(i-ați promis că mergeți în parc și nu ați mai făcut-o), o pierdere (a murit câțelul familiei) sau o problema cu care copilul s-a confruntat la școală și căreia nu a reușit să-i facă față (un coleg din clasa l-a lovit).

Discutați cu copilul despre motivul tristeții și încercați să găsiți împreună o rezolvare a situației.

În cazul în care copilul este trist din cauza unei pierderi, explicați-i că este normal să fie trist, pentru că și dumneavoastră simțiți la fel. Nu încercați să înlocuiți obiectul pierdut cu un altul („lasă că îți cumpăr alt câine”) . Când va fi pregătit, îi puteți lua un nou prieten.

2)Arată-i iubirea ta, indiferent de greșeli sau lipsurile de care da dovadă. Acest lucru nu înseamnă că vei fi de acord cu fiecare comportament al copilului, că nu trebuie corectat, dar gândește-te ce stă în spatele acțiunii micuțului: lipsa unor abilități, dorința de a evita emoții negative, lipsa toleranței la frustrare? Ceea ce îl ajută pe copil este atenția acordată nevoilor emoționale, concomitent cu setarea unor norme și reguli.

Dorința de a fi fără greșală se întoarce împotriva noastră: una dintre cele mai mari probleme pentru copiii perfecționiști se referă la faptul că frică de a nu reuși îi însoțește constant și ajung de multe ori să evite implicarea în sarcinile în care nu anticipaza succesul, împiedicând atingerea potențialului maxim. Învățarea din greșeli este o parte a modului în care copiii sunt provocați să învețe să facă lucrurile diferit.

3)Explică-i că nici tu nu ești perfect. Vorbește cu copiii tăi despre situațiile în care ai greșit și cum te-ai simțit (ai încurcat străzile sau ai cumpărat ceva de care nu aveai nevoie). În acest mod vor înțelege mai bine că nu e nimic în neregulă cu ei, că nu e totul pierdut și există întotdeauna o modalitate de soluționare. Greșelile ne ajută să acceptăm slăbiciunile noastre și să valorizăm calitățile noastre. Concentrează-te pe situații anterioare în care copilul a învățat din erori sau a reușit să remedieze situația. Încurajează un mod de gândire flexibil.

4)Explică-i copilului că erorile ne pot conduc spre reușită, dacă ne dăm seama ce anume trebuie exersat sau repetat (nu reușește să-și lege șireturile sau toarnă laptele pe lângă pahar). E important cum abordăm greșeală, că o ocazie de a declanșa rușinea sau o folosim că oportunitate de învățare? Să discutăm cu copilul: „Cum pot folosi această experiență?”; „Ce voi face diferit dată viitoare?,,.

5)Analizează propria ta reacție. Să ne gândim puțin cum ne comportăm noi atunci când greșim sau când suntem criticați, cum ne raportăm la greșelile copilului? Mesajul pe care dorim să-l transmitem copilului este că situațiile de nereușită sunt parte a vieții noastre. Putem realiza un exercițiu simplu: îi arătăm copilului un creion care are vârf, dar nu are radieră și un creion cu vârful rupt dar care are radieră. Îl vom ruga să aleagă cel mai bun creion. Răspunsul e simplu nu trebuie să fim perfecți pentru a face ceva bine și cu dăruire. Imperfecțiunile noastre sunt cele ce ne transformă în personalități unice!

"Testul curajului vine atunci cand suntem in minoritate. Incercarea tolerantei apare atunci cand suntem in majoritate."

Ralph W. Sockman

"Pentru ca cineva sa aiba credinta in drumul sau nu trebuie sa demonstreze ca drumul altuia este gresit."

Paulo Coelho, Razboinicul luminii

EGALITATEA ȘANSELOR

Unitatea „Zâmbăreții”

Grădinița P.P. Nr.36 Galați

Lider Prof. Enuță Mihaela

UNITATEA „ZAMBAREȚII” ÎN VIZITĂ LA PRIETENI SPECIALI

Unitatea „Zâmbăreții”, condusă de prof. Mihala Enuță de la Grădinița P.P.Nr.36 din Galați, , a fost în vizită la prietenii săi speciali, copiii cu dizabilități de la Școală Specială „P.P.Neveanu” .

Astăzi e ziua lor - ZIUA NEVĂZĂTORILOR (prietenii noștri speciali), iar noi, Zâmbăreții, le vom face o vizită. Am fost primiți cu brațele deschise de doamnă învățătoare Lazăr Magdalena, mamă Elizei, care ne-a prezentat toate încăperile din școală prietenilor noștri speciali. Ei ne-au vizitat în primăvară grădiniță , de ZIUA SOARELUI, acum este rândul nostru.

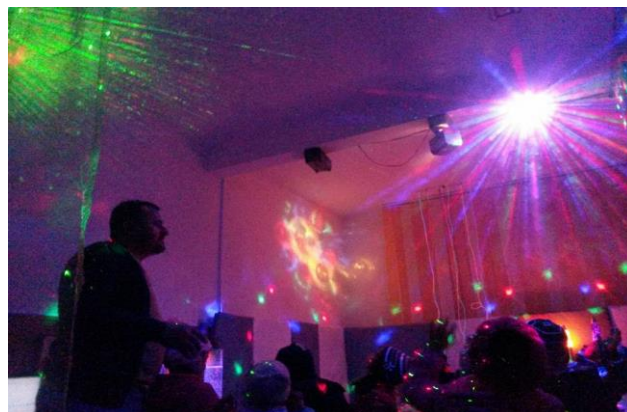
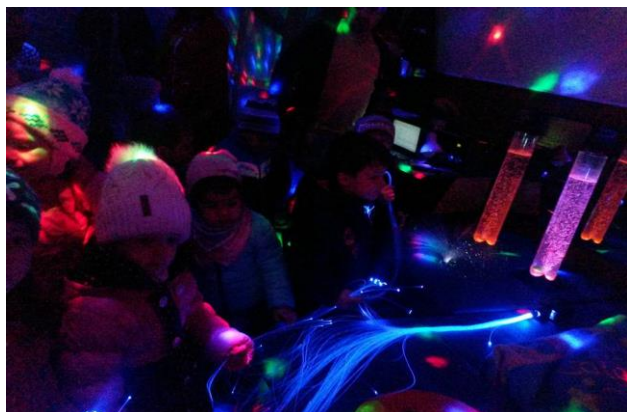

Săli de clasă spațioase cu obiecte curioase pe care noi nu le avem la gradi și cu care am putut face experimente interesante: am scris utilizând cu ajutor alfabetul BRAILLE al nevăzătorilor, am

comunicat prin semne cu copiii de aici și ne-am făcut noi prieteni.

Am intrat apoi în misterioasă cameră senzorială unde am fost fascinați de o lume ireală cu lumini și umbre, sunete și diverse materiale cu texturi diferite. I-am mulțumit domnului psihoterapeut pentru neașteptată surpriză și am promis că vom reveni.

Am participat apoi la gradi, împreună cu partenerii noștri de sprijin- părinții Zâmbăreților, la un alt experiment ce avea ca scop conștientizarea stării de sănătate și de normalitate a copiilor și adulților. Pornind de la joc, de la cele cinci simțuri, activitatea a prezentat un real interes pentru participanți. Am eliminat simțul văzului și ne-am folosit toate celelalte simțuri pentru a rezolva sarcinile de lucru: am recunoscut sunete și instrumente musicale, gusturi, mirosuri și alimente, texturi și obiecte diverse, toate fiind legați la ochi.

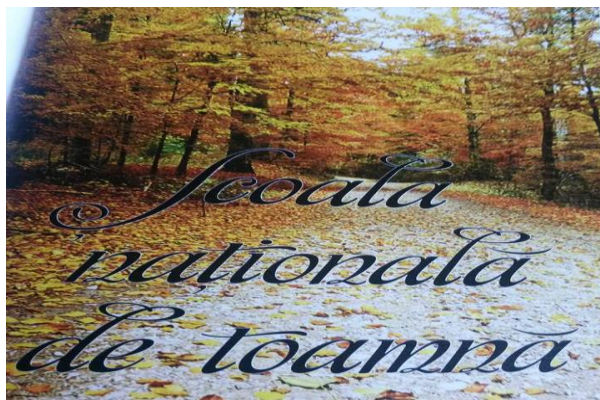

A fost și dificil și destul de neplăcut să nu vezi nimic, așa cum trăiesc ei, prietenii speciali-nevăzătorii, într-o lume fără culoare. Dar scopul activității a fost atins.

Și părinții au participat activ, fiind implicați în acele acțiuni mai dificile pentru copii: să se îmbrace cu haine fără a putea vedea, rezultatul fiind distractiv.

În finalul activității copiii au fost puși rând pe rând să-și recunoască părinții fiind legați la ochi. Iar rezultatul a fost spectaculos: TOȚI copiii și-au recunoscut părinții folosindu-se de miros, pipăit, sau glas.

În vacanță, ghidele de la grădinița noastră (Enuță Mihaela, Belciugan Rodica și Damian Ana), au participat la cursurile organizate de Asociația Națională a Educatoarelor din România la Școala Națională de Toamnă organizată la Băile Tușnad, ce are ca scop perfecționarea cadrelor în vederea integrării copiilor cu cerințe speciale.

SFAT: Acordați egalitatea șanselor persoanelor defavorizate și nu uitați că suntem de norocoși că nu avem acest handicap!

Să fim toleranți ! Toți suntem egali!

Toleranța – o valoare ce trebuie transmisă copilului

Ion Elena Bianca

Eleva Scoala nr 29 Galati

Clasa a VI

Toleranța, acceptarea diversității și a diferențelor între oameni și culturi este astăzi o valoare cu atât mai importantă cu cât lumea se confruntă cu mari probleme legate de prejudecată și discriminare. Trebuie să avem grijă ca un copil să nu ajungă acel tip de persoană intolerantă, închisă, ce îi critică, judecă și condamnă pe cei diferiți pe baza unor idei preconcepute!

Intoleranța unor minorități (religioase, etnice, rasiale, sexuale), judecarea și condamnarea unor indivizi doar pentru că sunt diferiți este o atitudine închisă care cauzează un mare prejudiciu societății. Omul intolerant este nu numai închis, rigid, ci și incapabil de schimbare și limitat.

Problema este că **oricine, indiferent de nivelul său de educație și de cultură, se confruntă cu propriile sale prejudecăți** și poate fi în anumite situații intolerant. Oricine are idei negative asupra unor minorități, nu există persoană complet tolerantă! Fie că este vorba despre minorități etnice, religioase sau sexuale, cu toții avem prejudecăți și stereotipuri negative, chiar dacă în general nu le ducem la extreme.

Cum putem să transmitem copilului valorile toleranței și a acceptării diferențelor între oameni?

 În primul rând, adultul din viața copilului nu trebuie să se arate el însuși intolerant cu unele persoane, nu trebuie să-și exprime de față cu copilul ideile preconcepute negative despre unele comunități și persoane! Chiar dacă există astfel de prejudecăți, nu vă învățați copilul cu ele, nu creșteți un copil intolerant. O simplă observație de genul „ăștia de felul lor mereu au furat” etc. va transmite unui copil propria prejudecată a adultului.

 Când se observă că un copil are o atitudine intolerantă, de respingere și judecare a unora diferiți de el, **trebuie făcut să înțeleagă că oamenii sunt în esență la fel**, că ei nu trebuie tratați diferit doar pe baza unor diferențe exterioare precum rasa, religia, aspectul fizic, familia din care fac parte, nivelul de trai etc.. Copiii pot fi extrem de cruzi și vor batjocori și izola pe cei altfel, pe cei care se remarcă printr-o diferență. Este important să se transmită **valoarea egalității între oameni** (chiar dacă noi înșine avem idei stereotipe, chiar dacă noi înșine discriminăm unii oameni).

 Copilul va fi încurajat să vadă dincolo de diferențe. Întrebați-l, de exemplu, ce crede el că-l face diferit de un om de altă rasă, religie, etnie. Ce l-ar face pe el însuși superior? Oare nu sunt oamenii născuți la fel, creați la fel? Dar dacă el ar fi fost născut și crescut în locul celui alt? Diferențe există, însă ele nu fac automat pe unul inferior altuia. Iar diferențele cele mai mari sunt de fapt construite de societate, căci oamenii sunt născuți la fel!

Copilul va fi încurajat să cunoască oameni de alte religii sau etnii și să observe că diferența nu este în sine un lucru rău. Chiar dacă, probabil părinții preferă copilul să aibă prieteni la fel și ar fi oarecum deranjați de faptul că vine acasă cu un copil de altă rasă, etnie, religie etc.. Este bine ca părinții să știe ce anume îi face pe voi înșiși intoleranți, ce minoritate discriminează și din ce motive. Teamă, respingere instinctivă? Motive bazate? Nu e bine să transmit însă și copilului propriile lor idei și prejudecăți, trebuie lăsați să își construiască propriile idei.

Într-o situație în care este evidentă intoleranța societății, **trebuie explicat copilului de ce există această respingere, condamnare, judecată a altora**. Este greu chiar ca adult să explice astfel de lucruri. Și este greu să fii tolerant în unele situații. Dar adevărul este că de multe ori, intoleranța provine din teamă, din respingerea celui diferit și din idei preconcepute, generalizate de la cazuri singulare la o întreagă comunitate sau minoritate (când spui că “toți cei de etnia X sunt hoți/ ciudați/ nebuni/ violenți” etc., te bazezi pe cazuri cunoscute și le generalizezi la toți indivizii). Sunt cazuri extreme care întăresc intoleranța, precum cele legate de terorism – însă cum am putea extinde și generaliza cazurile la o întreagă populație, la o întreagă religie, comunitate?

Este important ca educatorul, părintele să transmită copilului valoarea toleranței, chiar dacă nu poate scăpa complet de idei preconcepute și discriminatorii. A fi tolerant înseamnă a accepta că alții sunt diferiți, că au alte grile de valori și altă viață; a accepta că sunt diferiți, chiar dacă nu îți place în mod necesar ideea. **Toleranța nu înseamnă neapărat prietenie, ci acceptare, deschidere, oprirea judecăților**. Este o valoare esențială în societate și dacă nu o transmitem copiilor noștri, lumea nu poate deveni mai bună.

Numai și numai toleranța va duce la o societate fără lupte, fără frică, fără condamnarea unora doar pentru că nu sunt ca noi. Așadar, să nu transmitem copiilor propriile noastre idei și atitudini discriminatorii, ci să-i învățăm să nu judece pe nimeni pe baza aparențelor și a diferențelor!

Ce este toleranța? Este consecința umanității. Cu totii suntem caracterizați de slăbiciuni și erori; să ne iertăm reciproc pentru acest lucru - acesta este cea dintâi lege a naturii.

Voltaire

Împreună ne jucăm!

prof. Belciugan Rodica

Grădinița nr.36 Galați

Copiii, majoritatea timpului lor liber, și nu numai, și-l petrec jucându-se. Jocul reprezintă pentru copii o modalitate de a-și exprima propriile capacități.

Prin joc, copilul capătă informații despre lumea în care trăiește intră în contact cu oamenii și cu obiectele din mediul înconjurător și învață să se orienteze în spațiu și în timp. Putem spune că jocul este ”munca copilului”. În timpul jocului copilul vine în contact cu alți copii sau cu adultul astfel că jocul are un caracter social.

Și pentru copilul surd, jocul ca formă de activitate cu importante funcții formative, deține un rol deosebit, deși este mai sărac în conținut și în forme de manifestare, datorită absenței stimulilor auditivi, cu deosebire a celor verbali.

Jocurile copiilor surzi sunt mai stereotipe, mai monotone și mai simple decât al auzitorilor de aceeași vârstă. Pe copilul surd îl antrenează la joc culoarea, forma, mărimea, funcționalitatea, mișcarea, deplasarea obiectelor, persoanelor ca instrumente ale activității ludice.

Fiindcă grădinița noastră se află în vecinătatea școlii pentru surzi, am încheiat an de an parteneriate de colaborare și am desfășurat multe activități împreună. O dată pe lună ne-am întâlnit, fie la școală fie în grădiniță, și am desfășurat diverse jocuri didactice pentru cunoașterea mediului înconjurător și anume:

- cunoaștere și autocunoaștere “Spune ce lipsește?”
- colectivitate “Ce ne-a adus trenul?”
- mediul social și formele sociale “Cu ce plecăm?”
- familia “Răspunde repede și bine”

pentru activități matematice și anume:

- identificarea obiectual-acțională “Hai să ne jucăm”
- identificarea atributului obiectului din mediul ambient “Trenul”
- similitudini și sortări obiectual-acționale “Alegem mașinuțele”

Spectacolele de scenă (dansuri și jocuri populare) fac parte din rândul celor mai îndrăgite activități distractive. Atracția spre ele este stimulată de frumusețea costumelor, de ritmicitatea mișcărilor și de admirația publicului. În acest sens am desfășurat serbări de Crăciun, am învățat împreună să dansăm, să jucăm, să colindăm folosindu-ne de costumele specifice fiecărei tradiții (Capra, Ursul, Sorcova, Plugușor)

Tot în preajma sărbătorilor am desfășurat împreună activități de voluntariat în care îmbrățișările au avut rolul cel mai important.

Am confecționat diverse jucării, am desenat, am pictat împreună și am realizat expoziții cu vânzare cu diferite prilejuri: 1 Martie, 8 Martie, Sărbători Pascale etc

Este foarte important, să încercăm măcar, să fim mai aproape, mai toleranți și să acordăm șanse egale tuturor copiilor.

Eu aș propune să fim buni unii cu alții măcar o zi. Să încercăm și să vedem cum arată lumea cu noi buni și cum ne simțim după o zi în care ne-am purtat cu ceilalți cu iubire.

O zi în care să nu punem înaintea oricui cuvintele "eu", "mie", "al meu", în care să nu fim egoiști și nici concentrați strict pe scopurile proprii.

O zi în care să ne gândim că fiecare din noi duce o luptă interioară neștiută de ceilalți, că fiecare are un defect, un complex, un dor, o durere, un vis... dar mai ales nevoie de iubire.

O SINGURĂ LUME, UN SINGUR VIS

Prof. înv. preșc. Pașilea Steluța

Grădinița cu PN „Violeta” Pechea

MOTTO:

„Tratează-i întodeauna pe alții așa cum ți-ar conveni să fii tratat tu însuși.

Noi oamenii avem o singură lume în care trăim, pământul casa noastră. Și un singur vis: o lume mai bună pentru copiii noștri.

Doar împreună putem reuși!”

Indiferent de epocă, accelerația progresului a creat un mediu nou de viață și o nouă conștiință, a produs schimbări radicale în toate aspectele vieții oamenilor: în domeniul profesional, în cel demografic, în configurația geopolitică a lumii, schimbarea stilului de viață etc. La toate acestea omul a trebuit să se adapteze. În epoca noastră, s-au identificat o serie de probleme concrete, deschise oamenilor, probleme complexe la a căror rezolvare este invitat și sistemul educativ căruia, alături de ceilalți factori, îi revine importantul rol de a constitui lumea de mâine, de a consolida o societate mai bună.

Apărarea păcii, salvarea mediului, respectarea drepturilor și libertăților fundamentale, promovarea unor noi ordini economice etc. sunt imperative ale problemelor lumii contemporane, iar răspunsul sistemelor educative la acestea îl constituie "noile educații". În educație schimbările politice din ultimele decenii au generat o problemă nouă, axată pe valorile democrației și drepturile fundamentale ale omului: pace și cooperare, toleranță, participare și democrație, comunicare și mass-media, schimbare și dezvoltare etc.

Promovarea în educația preșcolară a „noilor educații” (educația ecologică, educația rutieră, educația sanitară, educația pentru timpul liber, educația pentru democrație etc.) a presupus și îmbunătățirea practicilor educative prin introducerea unor noi modalități de realizare a obiectivelor propuse. În acest sens, se pune întrebarea: „Cum va fi viitorul cetățean?”. Ne dorim a avea un comportament activ, civilizat, de a fi responsabil, tolerant, capabil de respect față de sine, dar, mai ales, față de ceilalți, conștient de drepturi și datorii, liber și deschis spre alte culturi, să gândească critic, să selecteze, să se adapteze și să interpreteze lumea mereu schimbătoare, de a evalua corect valorile morale. Trecerea la o

societate bazată pe o reală democrație presupune schimbări în plan intelectual, cognitiv, moral-atitudinal și acțional.

Noi trăim într-o vreme marcată de mondializare a economiei și accelerarea mobilității, comunicației, integrării și interdependenței, migrațiilor și deplasărilor de mare amploare ale populațiilor, urbanizării și mutațiilor în sfera formelor de organizare socială. Din moment ce nu este nici într-o parte a lumii o situație care să nu se caracterizeze prin diversitate, creșterea intoleranței și confruntărilor constituie o amenințare potențială pentru orice regiune. Și nu e vorba aici de o amenințare ce s-ar limita la o anumită țară, ci de o amenințare universală. În lumea modernă, toleranța e mai necesară ca oricând.

Toleranță (lat.: tolerare = a suporta) este un termen social, etic și religios aplicat la o colectivitate sau la un individ, care definește respectul libertății altuia, a modului său de gândire și de comportare, precum și a opiniilor sale de orice natură (politice, religioase etc.).

Toleranța înseamnă bunul simț de a nu fi egoist și a înțelege că ceva ce pentru tine este poate lipsit de importanță pentru altul vine pe primul loc. Lipsa toleranței este egoism iar egoismul este sursa tuturor „relelo” din lume.

Toleranța e o virtute care face ca pacea să fie posibilă și care contribuie la înlocuirea culturii războiului cu o cultură a păcii. Lumea în care trăim se confruntă cu războaie, terorism, crime împotriva umanității, epurare etnică, discriminarea minorităților și a imigranților și cu o multitudine de alte abuzuri împotriva ființelor umane. Globalizarea însăși, în timp ce unește popoarele lumii, poate să ducă la teamă și mai mare, la interiorizare. O dată cu teribilele amenințări la adresa vieții și dezvoltării planetei crește și potențialul de tensiune ce duce la intoleranță.

*Toate aceste amenințări ar trebui să fie contracarate, iar cele mai bune mijloace de care dispunem sunt **diversitatea culturală, munca pentru o dezvoltare durabilă, educația pentru toleranță și pace.***

Toleranța este respectul, acceptarea și aprecierea bogăției și diversității culturilor lumii noastre, felurilor noastre de expresie și manierelor de exprimare a calității noastre de ființe umane. Ea este încurajată prin cunoaștere, deschidere a spiritului, comunicare și libertate a gândirii, conștiinței și credinței. Toleranța este armonia în diferențe. Ea nu e doar o obligație de ordin etic, este o necesitate politică și juridică. Toleranța nu e nici concesiune, nici condescendență ori indulgență. Toleranța este, mai ales, o atitudine activă generată de recunoașterea drepturilor universale ale persoanei umane și libertăților fundamentale ale altora. În nici un caz, toleranța nu poate fi invocată pentru a justifica violarea acestor valori fundamentale.

Toleranța e responsabilitatea care susține drepturile omului, pluralismul (inclusiv pluralismul cultural), democrația și statul de drept. Ea implică respingerea dogma-tismului și absolutismului și confirmă normele enunțate în instrumentele internaționale cu privire la

drepturile omului.

În conformitate cu respectarea drepturilor omului, a practica toleranța nu înseamnă nici a tolera nedreptatea socială, nici a renunța la propriile convingeri, nici a face concesii în această privință. Ea semnifică acceptarea faptului că ființele umane, care se caracterizează natural prin diversitatea aspectului lor fizic, prin situația lor, felul de exprimare, comportamente și prin valorile lor, au dreptul de a trăi în pace și de a fi cele care sunt. Ea semnifică, de asemenea, că nimeni nu trebuie să-și impună propriile opinii altuia.

Toleranța e necesară atât între indivizi cât și în cadrul familiei și comunității. Promovarea toleranței și modelarea atitudinilor față de diferite opinii, în sensul unei deschideri reciproce și al solidarității urmează să aibă loc în școli și universități și prin intermediul educației non-formale, acasă și la locul de muncă. Mijloacele de informare în masă sunt cele care pot să joace un rol constructiv, în acest sens, favorizând dialogul și dezbaterile libere și deschise, propagând valorile toleranței și evidențiind pericolul indiferenței față de expansiunea ideologiilor și grupurilor intolerante.

Educația este mijlocul cel mai eficient pentru a preveni intoleranța. Prima etapă, în sensul educației pentru toleranță, e de a o învăța pe fiecare persoana din societate care-i sunt drepturile și libertățile pentru ca ele să fie respectate și de a promova voința de a proteja drepturile și libertățile altora.

Educația în sensul de a fi tolerant trebuie să fie considerată un imperativ prioritar, iată de ce trebuie să fie promovate metodele sistematice și raționale de predare a toleranței care să se adreseze surselor culturale, sociale, economice, politice și religioase ale intoleranței, surse care tocmai constituie cauzele fundamentale ale violenței și excluderii.

Educația în domeniul toleranței urmează a viza contracararea influențelor care ar duce la frica și excluderea altora și trebuie să-i ajute pe tineri să-și dezvolte capacitățile de a-și formula o părere proprie, de a avea o reflexie critică și de a judeca în termeni etici.

Rolul educației în edificarea unui mediu tolerant a fost analizat de pe poziții academice care s-au referit atât la aspectele teoretice cât și la cele practice ale proceselor complicate de armonizare a intereselor majorității și minorității, la necesitatea asigurării unei corelări strânse între drepturile și obligațiile fiecărui grup social, depistării și înlăturării premiselor care ar putea genera manifestări de intoleranță etnică sau confesională. Chiar dacă totalitarismul a distrus valorile pe care se baza toleranța, rolul educației este important în crearea unui mediu tolerant.

Familiarizarea de timpuriu a copilului cu sensul unor noțiuni ca: bine-rău, permis-interzis, minciună-sinceritate, drept-nedrept, cinstit-necinstit, tolerant-intolerant etc., reprezintă piatra de temelie a unei conduite morale și civice reale în forma lui ca OM.

Trăim într-o lume în care este important să redescoperim ideea de toleranță și respect mai mult ca oricând, toleranța vine prin cunoaștere, iar cunoașterea se poate realiza mult mai

bine dacă copiii sunt educați să-i accepte pe cei cu care conviețuiesc, să învețe de la ei, să învețe de la oricine.

Tolerăm zilnic și de asemenea suntem la rândul nostru tolerați. Până și cel mai rigid om și cel mai sever, este tolerat și tolerează, fără să-și dea seama. Toleranța nu înseamnă îngăduință și iertare ci înseamnă chiar cheia evoluției umane. Pare exagerat dar fără toleranță omul nu ar fi evoluat din peșteri și nu ar fi fost decât un animal. Din momentul când omul a învățat să accepte semenul și să îl privească ca pe un caracter unic și nu ca pe o simplă specie, au apărut primele familii și forme de organizare care apoi în timp, prin toleranță și respect, au ajuns la nivelul de azi. Nu doar tehnologia și fiziologia ne-a adus la nivelul actual, ci toleranța și respectul, stări înrudite și necesare. Viața socială a omului este mai importantă decât cea materială, deoarece fără calitățile sufletești de bază, omul este neintegrat deci nu poate avea acces la lumea materială. Precum un izvor de apă pentru trup, așa e și toleranța pentru suflet și minte.

Unul dintre cele mai eficiente mijloace în educația copilului este modelul sau puterea exemplului. Este esențial ca acesta să fie unul pozitiv și utilizat cu pricepere. Importanța exemplului pozitiv în procesul de educație se bazează pe tendința înnăscută a copilului de a imita. Din fragedă copilărie el imită persoanele care îi sunt mai apropiate (părinții, bunicii, frații/surorile mai mari etc.). Incontestabil, pentru copil părinții constituie primele modele de viață și de comportament, însă, părintele care își subliniază în permanență în prezența copilului performanțele sale deosebite își pierde treptat imaginea de model. Oricât de mici ar fi, copiii observă fiecare detaliu în comportamentul părinților, de aceea aceștia nu trebuie să le atragă mereu atenția asupra realizărilor lor.

Mulți părinți trăiesc și muncesc în comunități diverse și au prieteni care sunt diferiți de ei în una sau mai multe privințe. Atitudinea părinților față de respectul datorat altora este în așa de mare măsură o parte din identitatea lor încât rareori se gândesc la asta ori conștientizează asta. Ei le transmit copiilor aceste atitudini pur și simplu fiind ei înșiși și trăindu-și valorile. Părinții care manifestă (sau dau exemplu de) toleranță în viața de zi cu zi le transmit copiilor un mesaj foarte puternic, în consecință, copiii învață să aprecieze și să respecte și ei diferențele. Desigur, acceptarea diferențelor față de alții nu înseamnă renunțarea la propria moștenire și identitate. Fiecare familie are și ea tradițiile religioase și culturale adânc înrădăcinate, care sunt mândria acestora, însă pot găsi moduri de a onora diferențele față de ceilalți în timp ce continuă să respecte și să transmită propria moștenire culturală.

Părinții pot învăța copiii toleranța prin puterea exemplului și în alte moduri decât cele amintite mai sus. Discutând cu copiii despre toleranță și respect îi ajută să afle mai multe despre valorile pe care doresc să le aibă. Faptul că le oferă ocazia de a se juca și a lucra cu alți copii este și el important. Asta îi ajută pe copii să învețe direct ca oricine poate contribui sau ajuta cu ceva și să experimenteze diferențele și asemănările cu ceilalți.

Ce putem face pentru a-i învăța pe copii toleranța:

- **Observați-vă propriile atitudini.** Părinții care doresc să-și ajute copiii să aprecieze diversitatea pot fi influențați de stereotipuri culturale pe care și le-au însușit, iar devenind conștienți de ele pot face un prim efort de a le corecta. Încercați tot timpul să manifestați respect față de ceilalți.
- **Amintiți-vă că tot timpul copiii ascultă.** Fiți atenți cum discutați despre oamenii care sunt diferiți de dumneavoastră. Nu faceți glume care perpetuează niște stereotipuri. Deși unele dintre ele pot părea un amuzament inocent, pot anula atitudinea de toleranță și respect pe care încercați să o transmiteți copiilor.
- **Alegeți cu atenție cărțile, jucăriile, muzica, obiectele de artă și materialele video.** Rețineți că media (presa, televizorul, internetul) are un efect puternic și uneori negativ asupra comportamentului uman, iar pe de altă parte, cultura populară are un efect de modelare a atitudinilor, de aceea ar fi ideal ca împreună să promoveze aceleași valori.
Scoateți în evidență și discutați despre stereotipurile injuste care pot apărea în media. Răspundeți la întrebările copiilor despre diferențe cu onestitate și respect. Asta îi învață că este acceptabil să observe și să discute despre diferențe câtă vreme fac asta cu respect.
- **Recunoașteți și respectați diferențele din cadrul propriei familii.** Demonstrați în primul rând că vă acceptați copiii cu diferitele lor aptitudini, interese și personalități. Apreciați unicitatea fiecarui membru al familiei.
Amintiți-vă că toleranța nu înseamnă să acceptați un comportament inacceptabil, înseamnă că fiecare merită să fie tratat cu respect și că trebuie să-i trateze la rândul-i cu respect pe ceilalți.
- **Ajutați-vă copiii să se simtă bine în pielea lor.** Copiii care au o părere proastă despre sine îi tratează adesea rău pe alții. Copiii care au simțul valorii proprii persoane și se respectă pe sine au șanse mai mari de a-i trata pe alții cu respect. Ajutați-vă copilul să se simtă acceptat, respectat și apreciat.
- **Oferiți-le copiilor ocazia de a lucra și a se juca cu alții care sunt diferiți de ei.** Atunci când alegeți o școală, o tabără, sau o instituție de învățământ de orice fel pentru copii, căutați una care are o populație diversă. Învățați împreună cu copiii despre sărbătorile și tradițiile care nu fac parte din tradițiile dumneavoastră. Respectați tradițiile familiei și învățați-i și pe copii să o facă și includeți în aceste tradiții și persoane din afara familiei care doresc să îvețe despre diversitate.

Să nu uităm că atunci când părinții încurajează atitudinea tolerantă a copiilor, discută despre valorile lor și modelează comportamentul pe care ar dori să-l vadă tratându-i bine pe cei din jur, copiii le vor păși pe urme.

„Cei șapte ani de acasă” a copiilor pe care îi educăm, copii care se dezvoltă cu filme moderne, însoțite de violență, cruzime, și hrăniți cu dulceața „internetului” provoacă bătăi de cap atât dascălilor cât și părinților.

Toleranța presupune valoare individului, autonomia lui, libertatea alegerii. O

societate tolerantă va tinde mai mult spre a fi creativă și inovativă deoarece este deschisă față de noi descoperiri ale adevărului și față de noi patruneri psihologice îmbunătățind astfel experiența umană.

În grădiniță, demersurile educative se desfășoară utilizând cele mai eficiente strategii didactice care să contribuie efectiv la dezvoltarea personalității fiecărui copil, la educarea pentru o mai bună conviețuire în grupurile sociale, la deschiderea personalității umane către angajare, cooperare, comunicare, încredere și spirit novator. Forma de învățare a preșcolarului este imitația. Și cum societatea contemporană oferă tot mai frecvent exemple negative, este explicabil de ce munca educatoarelor devine tot mai grea. Educatoarea se află într-o permanentă căutare a celor mai eficiente căi și mijloace prin care să contracareze influențele negative oferite.

La grădiniță, educatoarea creează în fața copilului o imagine pe care copilul s-o poată imita, iar atunci când greșește este corectat, fără cuvinte jignitoare, prin explicații, convorbiri, în vederea clarificării problemelor apărute și pentru a păstra o constanță în conduită.

Preșcolarii nu posedă informații suficiente referitoare la apartenența etnică și socială, religie, naționalitate, rasă, limbă, etc., dar ceea ce știu ei se concretizează în comportamentul lor prin a-l respinge pe copilul care este « altfel » decât ei (de obicei român). Pentru a-i informa în acest sens trebuie să urmărim ca prin diferite activități să-i familiarizăm cu viața copiilor din alte țări.

Prin intermediul revistelor, planșelor, albumelor, al emisiunilor TV copiii să

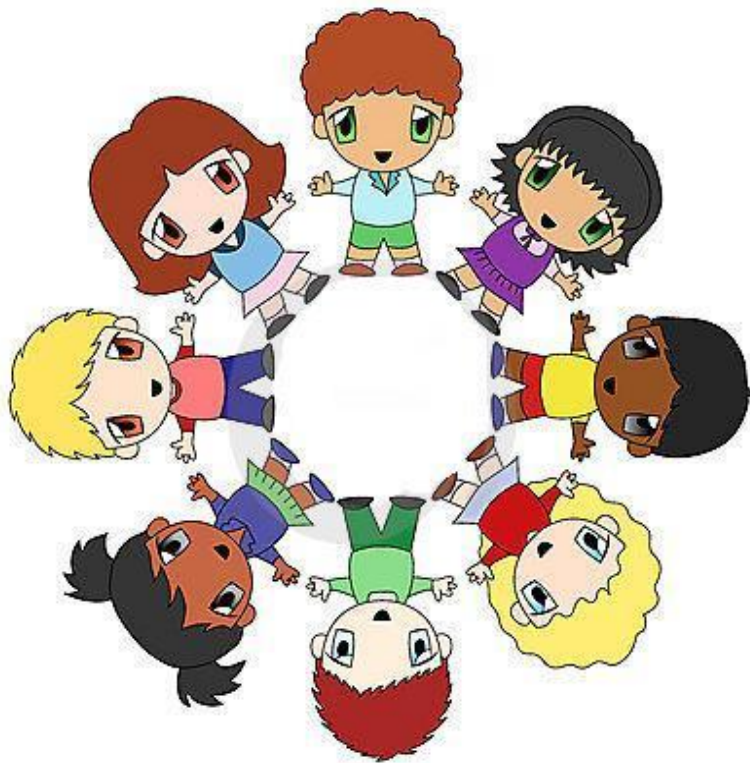
cunoască diversitatea oamenilor (de culoare, aspect), în general. Povestindu-le și relatându-le întâmplări, preocupări ale copiilor și adulților din țara noastră și din alte țări, pot trage concluzia că mai mult ne asemănăm unii cu alții decât ne deosebim. Deci în fiecare țară copiii au aceleași preocupări : se joacă, dansează, cântă, desenează, chiar dacă după aspectul fizic, ei par diferiți.

Conviețuirea împreună cu alte etnii ne dă posibilitatea să ne cunoaștem și să ne obișnuim unii cu alții, să luăm ce e mai bun de la fiecare și să ne ajutăm reciproc. În acest spirit trebuie să creștem copiii și să-i învățăm că toți suntem cetățeni ai Europei și ai lumii. Această nevoie tot mai presantă de interculturalitate nu înseamnă negarea sau eliminarea propriei culturi, ci doar lărgirea perspectivei spre modele culturale și valorile proprii ale altor culturi. Numai împreună vom reuși.

„ Toleranța este singura flacără care poate lumina înăuntrul unui suflet mare”.(Victor Hugo)

BIBLIOGRAFIE:

- ✚ Cucos, C., 1998, *Psihopedagogie*, Editura Polirom, Iași
- ✚ Joița, E., 2003, *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*, Editura Arves, Craiova
- ✚ Toader, A.D.,1995, *Psihologia schimbării și educația. Polarități și accente ale procesului educațional*, EDP, București.
- ✚ Internet, Didactic.ro

Toleranța se învață în copilărie

Prof. Tolea Luiza

Grădiniță nr 20 Galați

„Oamenii învață mai întâi să iubească și abia apoi să urască, iar răstimpul dintre cele două este o excelentă oportunitate pentru educație.,, Aceasta este concluzia provocatoare a unei cercetări germane recent publicate în Psychological Science.

Iubirea pentru oamenii pe care îi percepem ca membri ai grupului nostru precede ura pentru cei pe care îi privim ca outsiders, a descoperit o echipă de cercetători germani de la Universitatea Erfurt, în urma unui experiment original.

„Cercetătorii au împărțit mai mulți copii – 45 în vârstă de 6 ani și 36 în vârstă de 8 ani – în două grupe, prin tragere la sorți: verzii și galbenii. Fiecărei grupe i-a fost desemnat un loc în laborator și toți membrii au primit tricouri în culoarea grupei. Apoi, fiecare copil a fost așezat în fața unui computer și invitat să joace un joc cu „resurse” pe care trebuia să le plaseze fie în dreptul grupei sale, fie în dreptul grupei celorlalți, fie într-o cutie. Resursele erau atât pozitive (un fursec, un ursuleț), cât și negative (un păianjen, un ciob). Făcând apoi o statistică, oamenii de știință au observat că subiecții de șase ani aveau o tendință mai mare decât cei de opt ani de a oferi resurse pozitive celeilalte grupe. Cei de opt ani, în schimb, erau mai predispuși decât cei de șase să ofere resurse negative grupei celorlalți, chiar mai predispuși decât erau să pună resursele negative în cutia neutră.,,

Concluzionând că „iubirea pentru grupul căruia îi aparții e deja prezentă la copiii preșcolari iar disprețul pentru cei din afara grupului se dezvoltă abia după vârsta de șase ani”, cercetătorii au subliniat oportunitatea pedagogică a acestei „ferestre”. „Copiii, și mai ales băieții, ar trebui învățați încă din perioada preșcolară că loialitatea și cooperarea în interiorul grupului este valoroasă și benefică pentru oameni doar dacă nu implică, în același timp, diminuarea celor din afara grupului.”

Ocaziile în care manifestăm dispreț față de cei din afara grupului sunt numeroase. Și, deși am aștepta de la tinerele generații un nivel mai mare de deschidere, decât cel al generațiilor mai vechi..

Privită în ansamblu, chestiunea intoleranței religioase în România nu este însă nici pe departe atât de simplă pe cât ar părea – clasică discriminare a bisericilor minoritare – pentru că, dacă ne uităm la statistici, cele mai intolerante declarații și le asumă tocmai minoritarii.

Pe de altă parte, oportunitatea educării toleranței face și mai acută nevoia de sfaturi. Specialiștii le au.

Cercetătorii au descoperit că trei factori mediatori sunt de o importanță crucială în reducerea prejudecăților:

- creșterea nivelului de cunoștințe despre grup
- reducerea anxietății la contactul cu persoanele aparținând celui alt grup
- creșterea empatiei coroborată cu schimbul de perspectivă.

Alți cercetători, precum E. Aronson și colegii lui, cresc numărul de oportunități de dezvoltare a toleranței la șase:

1. grupurile trebuie să aibă un oarecare grad de interdependență
2. trebuie să împărtășească un scop comun
3. să aibă un statut egal
4. să aibă ocazii frecvente de comunicare informală și interpersonală
5. să aibă contacte multiple cu cei din afara grupului
6. să aplice norme sociale ale egalității

ÎNVAȚĂ SĂ FIȚI TOLERANT ÎNCĂ DE MIC

“Toleranța este singura flacără care poate lumina înăuntrul unui suflet mare”

(Victor Hugo)

Cum sa invatam copii sa fie toleranti?

Prof. inv. Prescolar Gheorghe Anca Andreea

Scoala Gimnaziala “Dimitrie Luchian” ,Piscu

A-i invata pe copii toleranta este un lucru important nu numai fiindca face parte din respectarea legilor si din traditiile noastre de ospitalitate, dar si fiindca persoana care invata sa fie deschisa fata de diferente va avea mai multe oportunitati in educatie, afaceri si in multe alte aspecte ale vietii.

1. Sa-l invatam sa iubeasca

Pentru a putea fi tolerant, copilul trebuie sa stie sa iubeasca. Fii chiar tu un exemplu in acest sens si arata-i ca poti sa simti afectiune fata de oameni, animale si natura tocmai

datorita diferentelor dintre ei/ele. Nu ezita sa-ti oferi ajutorul in diverse situatii si astfel cel mic va invata sa-si ofere la randul lui dragostea.

2. Largește-i orizontul

O alta metoda pentru a-l invata ce inseamna toleranta este sa ii oferi posibilitatea sa cunoasca persoane cat mai diferite. Lasa-l sa vada obiceiuri si traditii ale propriei culturi, dar si

ale unor popoare diferite, locuri noi si interesante etc. In acest sens, ii poti oferi si carti sau sa-i arati site-uri dedicate.

3. Combate stereotipurile

Nu traim intr-o lume pe deplin toleranta, asa ca stereotipurile si prejudecatile sunt la tot pasul. Evita sa pici in aceasta capcana in formarea copilului, mai ales ca ele incurajeaza pe deplin discriminarea. Atunci cand intalnesti exemple de intoleranta sau stereotipuri, explica-i copilului care este adevarul si aprofundati impreuna problema.

4. Fii sincer cu el si raspunde-i la intrebari

Copilul observa rapid anumite diferente si te va intreba despre ele. De exemplu, atunci cand vede un copil cu sindromul Down sau cand are un coleg de clasa care are numai un singur parinte. Nu te prefaca ca nu ai auzit si, mai ales, nu minti copilul.

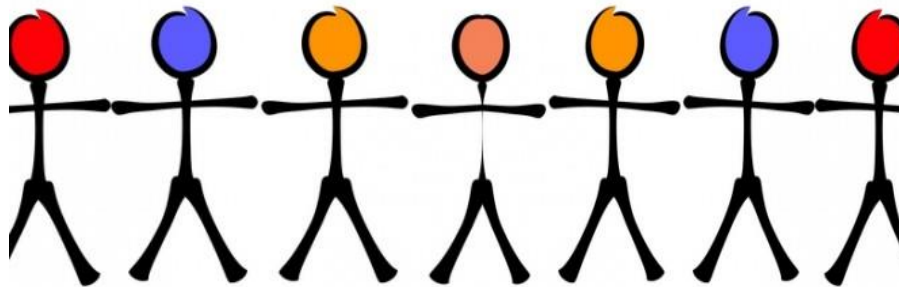
Explica-i pe intelesul lui ce inseamna aceste diferente si faptul ca toti merita acelasi respect. Astfel, el va intelege ca aceste subiecte nu sunt tabu si ca este normal sa le discuti

În fiecare zi ne confruntăm cu ocazii în care tolerăm sau suntem tolerați (în cele mai multe din cazuri). Însă în toleranță stă , de fapt, misterul evoluției umane. Poate că dacă ea nu exista, omul nu ar fi evoluat din peșterile sale și ar fi azi doar un animal. Poate că momentul în care, un individ l-a acceptat pe cel de lângă el cu defectele sale a fost unul decisiv , care l-a inclus pe el într-o familie, o gintă, un trib, etc. Toleranța și respectul l-au făcut să ajungă astăzi aici.

De aceea și în cadrul școlii, noi nu trebuie să uităm semnificația acestui cuvânt. Pare un cuvânt banal....dar, nu este. Poate schimba destine. Ai tendința să-l jignesti pe celalalt...gândește-te că celalalt esti chiar tu! Acceptă-i defectele și calitățile și pentru ceea ce este el și pentru ceea ce ești TU!

Voltaire ,filozoful francez, scria undeva: „ **A ne ierta reciproc e prima lege a naturii**” și cât de simplu ar deveni totul

CE INSEAMNA SA FII TOLERANT?

COROPCIANU ALINA ALINA

Prof. inv. prescolar

Gradinita nr. 45 Galati

Pentru unii este o calitate, pentru alții un defect. Vorbim despre toleranță, un sentiment ce stârnește reacții diferite.

Unii spun că a fi tolerant înseamnă a avea înțelepciunea de a primi lumea așa cum este, pentru alții toleranța nu este decât încercarea de a accepta lucrurile pe care nu le putem schimba.

"Dacă nu vom fi toleranți vom fi egoiști, ne vom gândi doar la persoana proprie și nu vom intra în situația celorlalți, care ne sunt alături", este de părere o tânără.

"Omul este creat ca să poată tolera, dar până la o anumită limită. Când se trece această limită, oamenii se revoltă. Eu cred că poporul nostru este foarte tolerant. Nu ar trebui să fim așa toleranți", a adăugat o persoană.

"Aș dori ca toți să fie toleranți. La noi oamenii s-au înrăit, unii cu alții nu se iubesc, dar ar fi bine să fim mai toleranți", a spus o persoană.

"Noi nu prea dăm dovadă de această calitate, fiecare om are problemele lui și nimănui nu-i pasă de cei din jur", crede o altă persoană.

"Cred că mai întâi de toate **toleranța este credință, răbdare** și stimă față de oameni", spune o altă persoană.

"Toleranța pentru mine înseamnă de a mă împăca cu cei din jur, de a-i primi așa cum sunt... însă sunt și unele lucruri care nu se tolerează", apreciază o altă persoană.

Lumea ar trebui să fie o mare casă unde să locuiască o familie numeroasă, familia *UMANITATE*, unde să existe foarte multe moduri de a comunica, pentru că toți suntem un pic diverși și un pic egali, unde e important să respectăm diferențele învățând limbajul *TOLERANȚEI, RESPECTULUI, DRAGOSTEI și al PĂCII*.

Sper că după ce veți citi această povestioară să concluzionați că astăzi, "celălalt", cel ce era "diferit", devine o oportunitate pentru creșterea personală, că *educarea pentru toleranță implică educarea toleranței*. Modelând comportamentul copilului prin exemplul activ al adultului este una dintre principalele modalități de a educa. Dacă adultul nu tolerează diferențele altora, așa va fi și copilul care va crește cu el

Prof. Ion Axenia simona
Grădinița cu Program Prelungit Step by Step

Cu mult timp în urmă, culorile lumii au început să se certe. Fiecare dintre ele pretindea că este ea cea mai bună, cea mai importantă, cea mai folositoare, cea pe care o prefera toți.

Verdele a spus: “În mod sigur eu sunt cea mai importantă. Eu sunt semnul vieții și al speranței. Iarba, frunzele, plantele – toate au culoarea mea. Fără mine, toate animalele ar muri. Uitați-vă în jurul vostru și veți vedea că sunt peste tot.”

Albastrul l-a întrerupt: “Te gândești doar la Pământ, însă nu uita de cer și de mare. Apa este cea care stă la baza vieții și este atrasă de nori din marea adâncă. Cerul oferă spațiu și pace și serenitate. Fără pacea mea, nu ar fi nimic.”

Galbenul a chicotit. “Sunteți atât de serioase. Eu aduc ras, veselie și căldură în lume. Soarele este galben, luna este galbenă, stelele sunt galbene. De fiecare dată când privești o floare – soarelui, lumea întreagă începe să zâmbească. Fără mine, lumea ar fi tristă.”

Atunci culoarea **oranj** a început să vocifereze. “Eu sunt culoarea sănătății și a puterii. Poate că nu sunt peste tot, însă sunt prețioasă căci servesc nevoilor vieții umane. Port cu mine cele mai importante vitamine. Gândiți-vă la morcovi, dovleci, portocale, mango. Nu îmi fac simțită prezența tot timpul, însă atunci când umplu cerul la răsărit sau la apus, frumusețea mea este atât de izbitoare încât nimeni nu se mai gândește la niciuna dintre voi.”

Roșul nu mai putea suporta. A țipat: „Eu sunt conducătorul a tot ce există. Eu sunt sânge! Viata este sânge. Eu sunt culoarea pericolului și a curajului. Sunt dispus să lupt pentru o cauză. Eu aduc foc sangelui! Sunt culoarea pasiunii și a dragostei, sunt trandafirul roșu, macul și floarea poeziei. Fără mine, pământul ar fi la fel de pustiu precum este luna!”

Violetul s-a ridicat de pe locul său cât era lung. Era foarte înalt și vorbea cu mare pompă: „Eu sunt culoarea loialității și a puterii. Regii, conducătorii și arhierii m-au ales dintotdeauna căci sunt un semn al autorității și al înțelepciunii.”

În cele din urmă, a vorbit culoarea **indigo**. Mult mai discret decât toate celelalte, însă cu la fel de multă hotărâre: „Gândiți-vă la mine. Sunt culoarea tăcerii. Abia de mă observați,

însă fără mine totul ar fi superficial. Eu reprezint gândirea și reflecția, amurgul și apa adancă. Aveți nevoie de mine pentru echilibru și contrast, pentru rugăciune și pace interioară!”

Și așa toate culorile au continuat cu lauda de sine și cu cearta, fiecare fiind ferm convinsă de propria superioritate.

Curând, cearta lor a devenit mai gălăgioasă. În timp ce se certau între ele de mama focului, brusc o licarire înspăimântătoare a străfulgerat cerul. A început să tune, iar ploaie a început să curgă neîndurător.

De frică, culorile s-au ghemuit toate strangându-se în brațe una pe cealaltă pentru a se liniști și a se proteja reciproc.

În mijlocul zarvei, Ploaia a început să spună: „Culori nesăbuite, luptați între voi, fiecare încercând să domine pe restul și să demonstreze că ea este cea mai bună. Nu știți că fiecare dintre voi a fost creată cu un anumit scop, că fiecare în parte este specială, unică și diferită? Dați-vă mana una alteia și veniți la mine.

Făcând ceea ce li s-a spus, culorile s-au luat de mână. Ploaia a continuat: „De acum înainte, când plouă, fiecare dintre voi se va întinde de-a lungul cerului într-un minunat arc al culorilor care să vă amintească că puteți să trăiți toate în pace.

*Curcubeul este un semn
al speranței pentru maine, al toleranței.*

Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face...

Prof.Oltea Paraschiv

Grădinița Luceafărului Galați

În Pădurea cu Alune, pe cărarea Ciupercuțelor la numărul trei, locuia familia Aricescu- mama, tata și cei trei copilași gemeni. Căsuța lor era una simplă dar îndestulată cu tot ce aveau trebuință pentru ca traiul lor să fie fericit.

Domnul Aricescu era tare mândru de odraslele lui. Îi considera pe toți trei frumoși, deștepți și tare ascultători. Ce mai, copii ca ai lui nici că mai existau în toată pădurea!

Doamna Aricescu era o mamă minunată. Își îngrijea copiii cum știa ea mai bine. Le gătea tot felul de delicatase din fructe de pădure și din ciupercuțe, îi pieptăna pentru a le curăța acele de frunze și crenguțe, le citea mici povestioare și le cânta cântece de leagăn întotdeauna seara, la culcare...

Când cei trei gemeni s-au făcut măricei, domnul și doamna Aricescu au hotărât că ar fi bine să-i ducă la grădiniță.

Nu tare departe de căsuța lor, Oara Căprioara deschisese o grădiniță minunată pentru puii pădurii. Grădinița era lângă un izvorăș limpede și vesel. Brazi bătrâni o ocroteau cu brațele lor de cetini iar florile din poiană o îmbrățișau și-o parfumau cu iubirea lor...

Oara Căprioara- educatoarea, era blândă și frumoasă și studiasse la cele mai bune școli arta de a-i educa pe cei mici așa că domnul Aricescu a depus o cerere pentru a-i fi primiți copiii la grădiniță.

Toate bune și frumoase.... A sosit și toamna, grădinița și-a deschis porțile și copilașii au dat năvala: puiul de iepuraș, fetița veverița, puiul de vulpe și de bursuc, puiul de purceluș sălbatic ba chiar și un pui de urs și unul de lup. Toți erau curăței și cu ghiozdănele de prichindei în spinare. Doamna Oara i-a primit cu ochi zâmbitori. După ce s-au cunoscut, joaca a și început... Deodată, dintr-un colț al sălii de grupă s-a auzit:

-Au!!! Mădoare! Vai ce tare mă doare!

-Ce s-a întâmplat? A sărit doamna educatoare. Ce-ai pățit, iepurașule?

-Ariciul m-a înțepat! Uitați-vă! Chiar aici!

Doamna Oara s-a uitat cu atenție. Într-adevăr, o urmă micuță de înțepătură era pe umărul iepurașului. Puiul de arici se făcuse mic-micuț și nu spunea nimic. Îl rănise pe iepuraș

fără intenție... Doamna Oara a chemat ciocănitorea cu trusa sanitară și micuța înțepătură a fost îngrijită. Joaca s-a reluat după ce puiul de arici și-a cerut scuze iar cel de iepuraș le-a acceptat.

Activitatea a continuat frumos până pe la ora la care toți copilașii urmau să-și facă pregătirile de igienă necesare pentru servirea gustării de la ora 10. Atunci iar s-a auzit, tare de tot:

-Vai, vai, ce mă doare! M-ai înțepat așa de tare!

De data aceasta plângea cu lacrimi mari puiul de urs. Se ținea cu lăbuța de năsuc și făcea tumburi de durere. Doamna educatoare a dat însă se îndrepte spre cel rănit când deodată, din cealaltă parte a încăperii a început să țip epuiul de purcel:

-Auuu! Ce mă doaaare! Veniți, doamna educatoare!

Ce se întâmplase? Grăbit să vadă ce-a pățit puiul de urs, unul dintre cei trei frați arici îl rănise pe purceluș...

Toți copiii cereau ca cei trei frațiori să plece. Nimeni nu mai voia să se apropie de ei darămite să se mai joace împreună. Puiul de urs era tare, tare trist. Nu avea nici o altă vină decât aceea că pielea lor nu era acoperită cu părul cu blăniță moale ci cu ace. Se adunaseră unu-l-altul speriați și plângeau încetisor. Lacrimi mari li se rostogoleau din ochii și spuneau printre sughituri că vor acasă la mami și la tati.

După ce le-a îngrijit și celor doi răniți, doamna Oara i-a rugat pe toți să se așeze pe scăunele. I-a invitat rumos pe cei trei arici în fața clasei și i-a rugat pe ceilalți să fie atenți.

-Dragi puii, aveți dreptate să fiți speriați iar voi, aricilor, aveți dreptate să fiți și speriați și triști. Dar haideți să vedem ce putem face pentru a ne bucura de jocurile noastre dragi fără ca vreunul dintre voi să fie înțepat... Are cineva vreo idee?

-Să plece acasă puii de arici! A spus îmbufnat puiul de bursuc.

-Să se ducă la altă grădiniță unde sunt doar arici! A strigat tare fetița- vulpița.

-Să-și tundă țepii și-apoi să vină la grădiniță! A comentat și puiul de lup.

Cei trei frațiori țepoși plângeau acum în hohote. Deodată, fetița- veverița a spus:

-De ce vreți să-i alungați? Doar pentru că au țepi în loc de blăniță? Sunt niște prieteni minunați! Au căsuța lângă fagul în care locuiesc și eu... Mereu ne jucăm împreună. Și pe mine m-au înțepat la început dar apoi am învățat cum să ne protejăm unii pe alții și-a fost foarte bine! Totul este să le lăsăm un pic mai mult spațiu atuncicând se joacă și dacă nu sunt cu fața la noi să ne purtăm un pic singuri de grijă...

-Bravo! A aplaudat doamna Oara. Felicitări, fetița-veverița! Așa vom face.Vom fi toleranți cu puii de arici și vom avea grijă, fiecare, să nu fim răniți din greșeală. Tocmai pentru că sunt atât de speciali, avem nevoie să fim împreună cu ei iar ei au nevoie să fie împreună cu noi!

Fiecare zi care a urmat a adus cu sine experiențe minunate pentru puii pădurii. De atunci, nimeni n-a mai fost înțepat niciodată.

Într-o dimineață frumoasă de toamnă cei trei frațiori au pornit-o spre grădiniță veseli și fericiți. Acum mergeau singuri.Nu-imai însoțea mama sau tata.Au plecat împreună cu fetița- veverița, vecina din fag. Mergeau pe cărararea șerpuită țopăind, povestind și bucurându-se de brațele calde ale soarelui. Deodată, toți au auzit un strigăt slab:

-Ajuuuutooor!!! Ajuuuutooor!

Puii de arici și fetița- veverița au făcut liniște pentru a auzi mai bine. Strigătul venea dinspre un mușuroi de furnici. Cineva, nu se știe cine, le astupase toate ușile și toate geamurile iar ele nu mai puteau ieși din casuță...

Repede, cei trei puii de arici au dat ghiozdănelele jos, s-au strâns ca niște mingiuțe de ace și s-au rostogolit cu putere spre mușuroi, fiecare din altă parte. Au munci tașa din greuși nu s-au lăsat până când n-au străpuns pereții mușuroiului cu acelelor.Abia respirând, furnicuțele au dat năvala afară fericite. Însăși regina le-a mulțumit celor trei frațiori pentru fapta lor bună...

În ziua aceea, frațiorii arici au fost eroii de la întâlnirea de dimineață. Fetița- veverița a povestit despre fapta lor.

Încă o data, doamna educatoare a subliniat, felicitându-i pe cei trei frațiori, că toți suntem importanți, că trebuie să-i acceptăm si să-i respectăm și pe aceia dintre noi care sunt diferiți și pe care nu reușim întotdeauna să-I înțelegem...

Vlăduț și prietenul său special

Prof. Înv. Preșc. Mogoș Ionica

Grădinița “Codruța” Galați

Vlăduț și prietenii lui Marina, Andrei și Alexia decid să meargă în parc pentru a se juca împreună. Când ajung în parc, Vlăduț se oprește, fiind impresionat de ceva care atrage atenția imediat și prietenei lui.

- Uită-te la acea fetiță care stă pe bancă lângă mama ei. E foarte bună la învârti mingea pe mână, e ca un jongler. Ce spui, o invităm să se joace cu noi?

- Bineînțeles, răspunde Marina entuziasmată, hai să o chemăm!

Vlăduț și Marina se apropie de fetiță ca să se prezinte și să o invite să se joace cu ei.

- Bună, eu sunt Vlăduț, iar ei sunt prietenii mei. Voiam să ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Ți-ar plăcea să te joci cu noi?

Fetița nu răspunde, nu îi privește. Continuă să învârtă mingea pe mână, repetând într-una: ”Minge, mince, mince...”.

- Dacă nu vrei să ne jucăm de-a “v-ați ascunselea” – spune Vlăduț - dacă nu îți place, putem schimba jocul...

- Văd că ești foarte pricepută în a te juca cu mingea – spune Marina. Ce-ai spune să jucăm “Rațele și vânătorii?”

Dar fetița nu răspunde nici de această dată și continuă să învârtă mingea, repetând într-una: “Minge, mince, mince...”.

Vlăduț și Marina se uită un pic cu părere de rău și spun:

- Fetița aceasta trebuie să fie foarte tristă și foarte supărată pentru că nici nu răspunde, nici nu se uită la noi!

Vlăduț se apropie să o ia de mână, dar fetița și-o retrage imediat și începe să o miște într-un mod bizar ca și cum ar fi dirijat o orchestră care nu exista de fapt. Apoi, dintr-o dată, se aplecă și, în loc să ridice mingea care a căzut, a luat o frunză de jos și încercă să o pună în gură. Imediat mama fetiței împiedică acest lucru.

Marina uimită, întreabă încet:

- Dar de ce a făcut asta? De ce e așa?

Mama, un pic tristă, a răspuns:

- Irina nu este supărată pe tine și nu e tristă, e doar bolnavă. Ea este autistă, nu fii supărați dacă nu vă răspunde. Nu o face intenționat, doar că nu poate vorbi așa cum o faceți voi. Întotdeauna repetă aceleași cuvinte sau rămâne tăcută o lungă perioadă de timp ... Nu e vorba că Irinei nu îi plac mângâierile -continuă mama - dar, uneori sensibilitatea ei este atât de modificată, încât nu poate să simtă o îmbrățișare dulce și caldă..., apoi se duce departe de mine și nu-i mai pot transmite dorința mea de a o proteja, de a -i comunica dragostea mea.

Tristi, Vlăduț și prietenii săi osalută pe Irina și pe mama ei și pleacă.

Marina îl întreabă pe Vlăduț:

- Ce este autismul ? Nu am inteles nimic?!

- Știi, este foarte dificil de explicat.Cuvântul autism provine din limba greacă și înseamnă retragere în sine, răspunde Vlăduț.

- Wow, ce cuvinte dificile! În capul meu e o confuzie totală! Adaugă Marina.

- Ai dreptate, - spune Vlăduț - o să încerc să-ți spun într-un mod mai ușor. Copiii cu autism nu sunt capabili să se joace așa cum o facem noi.

Marina, foarte surprinsă, întreabă:

- Atunci ei stau mereu singuri?

- Din păcate, da - răspunde Vlăduț- deoarece ei nu pot comunica.

- Trebuie să fie groaznic să nu poți vorbi!adaugăMarina.

- Daaa, e foarte rău, confirmă Vlăduț.

- Atunci sunt muți acești copii? -întrebă Marina.

- Nu! Nu sunt muți, ei pur și simplu nu știu cum să folosească cuvintele ca și noi, pentru că de multe ori nu înțeleg sensurile pe care le au acestea. Ei pot spune "Stai jos!" pentru a

exprima "Vreau să mănânc". Ei nu știu cum să spună mamei și tatălui, "te iubesc!" și niciodată nu cer un sărut de noapte bună.

- Într-adevăr? —întrebă supărată Marina - Și cum reușesc să adorăm fără răsfațul mamei? Poate că nu-și iubesc părinții...

- Nu, asta nu! — răspunde Vlăduț - Creierul lor nu-i lasă. Copiii autiști își iubesc părinții foarte mult, la fel ca noi. Ei simt dragoste, bucurie, tristețe, poate mai puternic și mai intens ca noi, pur și simplu nu știu să-și exprime sentimentele și par să nu înțeleagă ce înseamnă să iubești, să suferi, să te bucuri. Nu cer înghețată, tort cu cremă, pentru că nu simt acest lucru, nici chips-uri sau ciocolată. Nu știu să explice dacă le este foame sau le este somn. Adesea ei dorm puțin.

Marina spune:

- Trebuie să găsim pe cineva capabil să ajute acești copii! Aș putea întreba pe tatăl meu ...!

- Ar fi frumos să fie ajutați acești copii, răspunde Vlăduț.

- E trist, spune Marina. Am crezut că Irina e o fetiță apatică și neprietenoasă, dar este doar foarte nefericită, nu înțelege ce se întâmplă și începe să se sperie, țipând și plângând. Ea ar dori să fie ajutată, dar nu știe cum să ceară ajutorul. Nu putem face nimic pentru ea și pentru toți copiii ca ea să fie ajutați?

- Sigur! exclamă Vlăduț. Putem învăța să-i iubim, iubirea noastră îi va face să se simtă mai puțin singuri și îi va ajuta să depășească teama. Dar pentru a face acest lucru, trebuie să îi cunoaștem!

- Dar de unde știi toate aceste lucruri despre copiii cu autism?l-a întrebat Marina pe Vlăduț.

- Știu, pentru că am un prieten cu autism, spune Vlăduț.

- Și noi dorim să-l cunoaștem, vrem să ajutăm copiii cu autism și să devenim prietenii lor, spun în cor Marina și ceilalți prieteni.

- Bine, să mergem cu toții să îl cunoaștem pe Darius, spune Vlăduț.

Copiii intră în casa lui Darius. Vlăduț îl salută, dar copilul nu pare foarte interesat de cuvintele prietenului său și continuă să se miște înainte și înapoi ca o rachetă de ping-pong în timp ce repetă: "Frumosul Vlăduț, frumosul Vlăduț!"

- Ce joc joacă?-întrebă Marina.

- Nu este un joc nou, explică Vlăduț. Darius face întotdeauna acest lucru, este felul lui de a se simți în siguranță, continuă să repete aceleași gesturi și aceleași cuvinte. Știi, Darius nu poate face lucrurile așa cum le facem noi. El nu poate înțelege că pentru a pune apa în pahar trebuie să ia mai întâi sticla, sau că trebuie să se spele pe mâini înainte de masă. Nu înțelege sensul cuvintelor, le învață și le repetă, dar fără a le conecta între ele sau cu ceea ce vrea să exprime. De exemplu, el nu știe că "Mi-e foame" înseamnă "Vreau să mănânc."

În timp ce Vlăduț vorbește cu prietenii lui, în mod neașteptat, Darius îi dă o palmă.

- La naiba, zice Marina, dar ce se întâmplă cu el?

- Nimic, probabil a vrut să mă mângâie, răspunde Vlăduț.

- Să te mângâie? Pentru mine nu pare să fie așa! – spune Marina.

- A vrut doar să mă atingă, explică Vlăduț. Este ca un copil de un an, atunci când vrea să te mângâie, îți dă doar palme, deoarece el nu își poate controla puterea mișcării brațului.

Peste câteva minute Darius începe să țipe.

- Mamma mia! Spune Marina, punându-și mâinile în urechi. De ce țipă așa?

- Pentru că nu poate comunica în alt mod – răspunde Vlăduț. De multe ori plânge pentru că îi este frică. Îi este frică deoarece percepe greșit imaginile și sunetele care pentru noi sunt normale, dar pentru el devin amenințătoare.

Apoi Marina spune:

- Știi, Vlăduț, acum înțeleg ceea ce simte Darius și vreau să fac ceva să-l facă fericit. Măine voi merge la supermarket și voi cumpăra jucăriile cele mai scumpe pe care le pot găsi.

- Ești foarte generoasă, spune Vlăduț, dar el încă nu știe să se joace. Ceea ce pentru Darius

este cu adevărat important și valoros este dragostea și timpul nostru. Trebuie să-l ajutăm să învețe lucruri simple, lucruri care îl ajută să fie autonom și să stea în mijlocul celorlalți. Când va reuși să învețe acest lucru, el va aprecia și jocurile.

- Ai dreptate, Vlăduț, dar cum îl putem ajuta? spune Marina.

- Trebuie să avem răbdare, să îi dedicăm o mulțime de timp, să nu ne descurajăm dacă la început va părea totul complet inutil. Putem să-l luăm cu noi pentru a face sport, să-l vizităm adesea, să-l învețăm cum să se joace, spune Vlăduț.

- Chiar și să ascultăm împreună muzică? spune Marina.

- Da, chiar și muzică.

- Chiar și în piscină ne putem juca împreună? spune Marina.

- Sigur, sigur, e o idee bună! răspunde Vlăduț.

A trecut un timp și sosește ziua de naștere a lui Darius. Copiii merg cu toții acasă la el pentru a petrece. Mama lui Darius este foarte fericită, deoarece copilul ei are prieteni și spune:

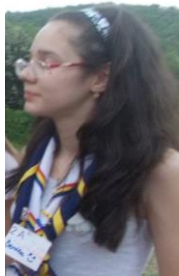
- De când mergeți la piscină cu fiul meu, de când ascultați muzică și vă plimbați în parc, de când ați venit aici să-i țineți companie, Darius se simte mult mai bine, se odihnește mai bine noaptea, mânâncă cu furculița, nu mai repetă mereu aceleași cuvinte, câteodată mă îmbrățișează. Mulțumesc, copii, voi ați reușit să transformați în realitate un vis frumos!

Toată lumea este fericită, toată lumea bate din palme și râde. Darius, de asemenea, râde și aplaudă.

- Când voi crește mare, vreau să devin om de știință pot vindeca toți copiii lumii, spune Marina.

- Pentru Darius – zice Vlăduț - " La mulți ani! ".

Darius repetă: "La mulți ani!" și apoi se întoarce spre Vlăduț și îl mângâie, iar de data aceasta nu este o palmă, ci o adevărată mângâiere !!!

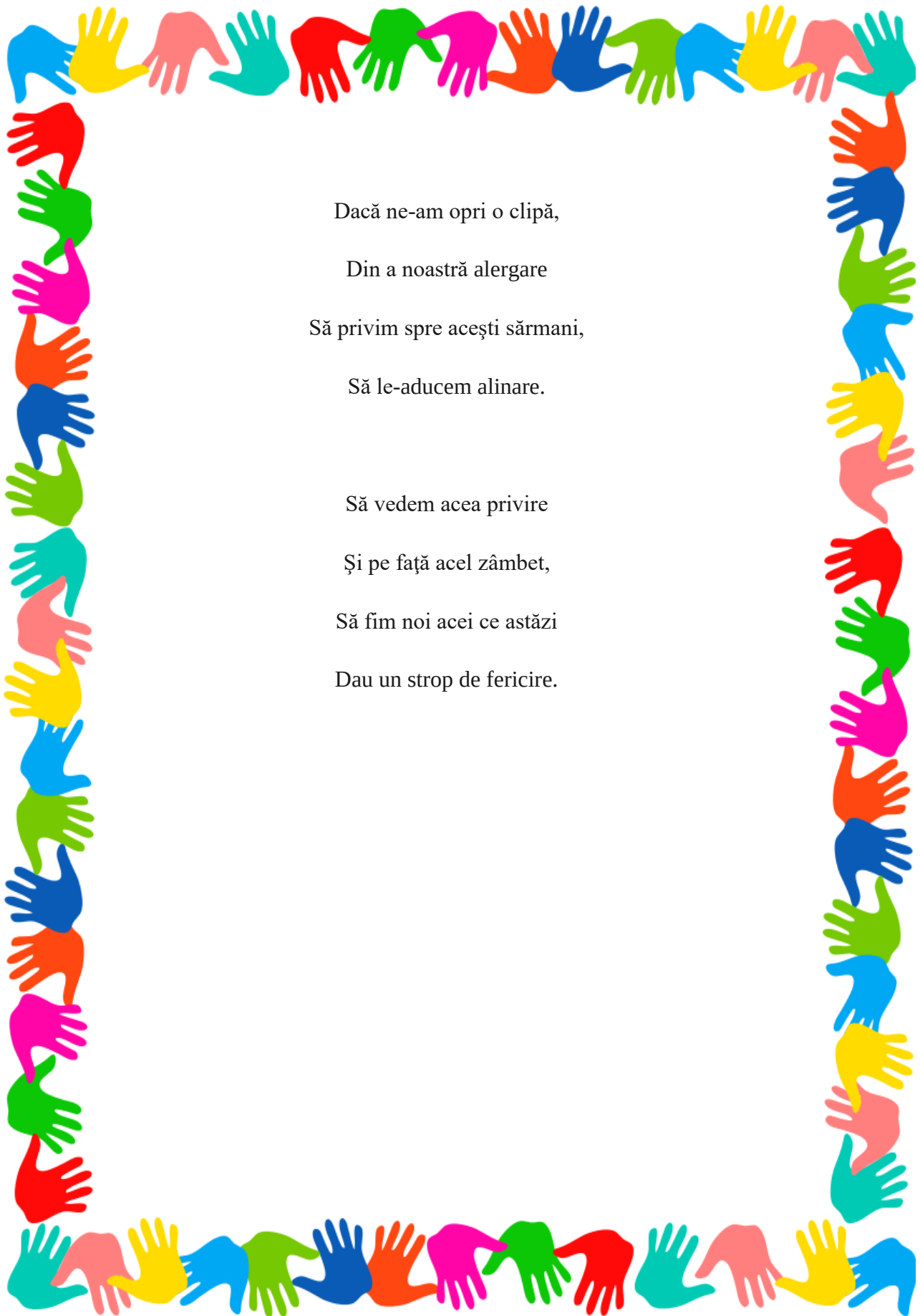
Toleranța

***eleva Draga Denisa
Clasa a VII-a Școala nr 7 Galați***

Toleranță o auzim mai mereu,
Dar oare înțelegem cât e de greu,
Să fi neajutorat și de toți uitat,
Abandonat și judecat?!

Uneori mă gândesc,
Cum oamenii cu probleme depășesc,
Obstacolele din viață lor
Fără să se plângă și să ceară ajutor.

De aceea ar trebui să-I respectăm,
Să învățăm să-I acceptăm,
Să nu-I respingem, să nu-I criticăm
Și în societate să îi integrăm.

Dacă ne-am opri o clipă,
Din a noastră alergare
Să privim spre acești sărmani,
Să le-aducem alinare.

Să vedem acea privire
Și pe față acel zâmbet,
Să fim noi acei ce astăzi
Dau un strop de fericire.

Nani, nani, pușor

Prof. Tolea Luiza

Grădiniță nr 20 Galați

A fost odată că niciodată o fetiță pe care o chema Raluca și care se temea de întuneric. De fiecare dată când mama îi pregătea patul de somn, fetița începea să plângă. Știa că iar o să fie singură, în întuneric, în camera goală.

Chiar dacă părinții îi lăsau veioză de lângă pat aprinsă, de fiecare dată când se trezea din somn cu lumina stinsă începea să țipe. Adormea numai când ajungea iar în patul părinților și dormea cu ei. Dimineață, trezirea fetiței era un adevărat coșmar pentru toți. Părinții erau obosiți, iar Raluca nu reușea să deschidă ochii și să își ia „la revedere” de la moș Ene.

Într-o noapte, când Raluca se trezi iar din somn speriată că iar e singură, în întuneric, nu mică i-a fost mirarea să observe că păpușă cu codițe galbene îi vorbește .

- Raluca de ce ți-e frică de întuneric? o întreba păpușă pe fetiță.
- Pentru că pot să apară monștrii verzi si albastri și să-mi facă rău, răspunse fetiță.
- De ce ar vrea cineva să-ți facă ție ceva rău? Ai greșit cu ceva, ai fost neascultătoare?
- Nu, părinții chiar îmi spun că sunt foarte cuminte, la fel și doamna educatoare, mă laudă, spuse fetiță.
- Și atunci de ce crezi că ți-ar vrea răul cineva în fiecare noapte?
- Nu știu, dar imi e frica.
- Noaptea n-ar trebui să-ți fie frică deloc, chiar dacă este întuneric. Soarele e obosit după o zi întreagă de muncă de aceea se duce la culcare, deodată cu ține. Însă el își lasă paznici vrednici pe cer care să-i ajute pe oameni să se descurce în noapte, spuse păpușică cu cosițe galbene. În plus, stelutele de pe cer si luna sunt noapte de noapte alături de copii, și le veghează somnul și au grijă că nimic rău să nu li se poate întâmplă.
- Tu ești prietenă mea? Întreba fetiță. Ți-a cerut Soarele, luna și stelele să ai grijă de mine?
- Sigur că da, răspunse păpușică cu părul galben. Numai că tu, de fiecare dată ești atât de fricoasă și înspăimântată când rămâi singură în noapte, încât nu te-ai uitat măcar o dată pe cer să vezi că stelutele și luna apar de fiecare dată, că să te protejeze și să-ți fie aproape. Am

vorbit su steluțele ,iar ele mi-au sus să vorbesc cu soarele si sa îi povestesc de ține. I-am spus soarelui de frică ta și astfel mi-a dat în această seară puterea de a vorbi. Și vreau să-ți spun că nu trebuie să-ți fie frică noaptea. Eu , steluțele și luna vom fi mereu lângă ține și-ți vom veghea somnul. Eu îți voi fi aproape și-ți voi aduce numai vise frumoase și liniștite. Chiar dacă în celelalte seri n-am să-ți mai pot vorbi, spuse păpușică cu părul galben că soarele, să știi că tu poți să-mi spui orice. Te voi asculta și-ți voi răspunde ori de câte ori va fi nevoie.

– Asta înseamnă că suntem prietene? Întreba Raluca .

– Cu siguranță, da.

– Pentru totdeauna?

– Da, răspunse păpușă cu părul galben.

– Și vei fi mereu lângă mine ,noaptea?

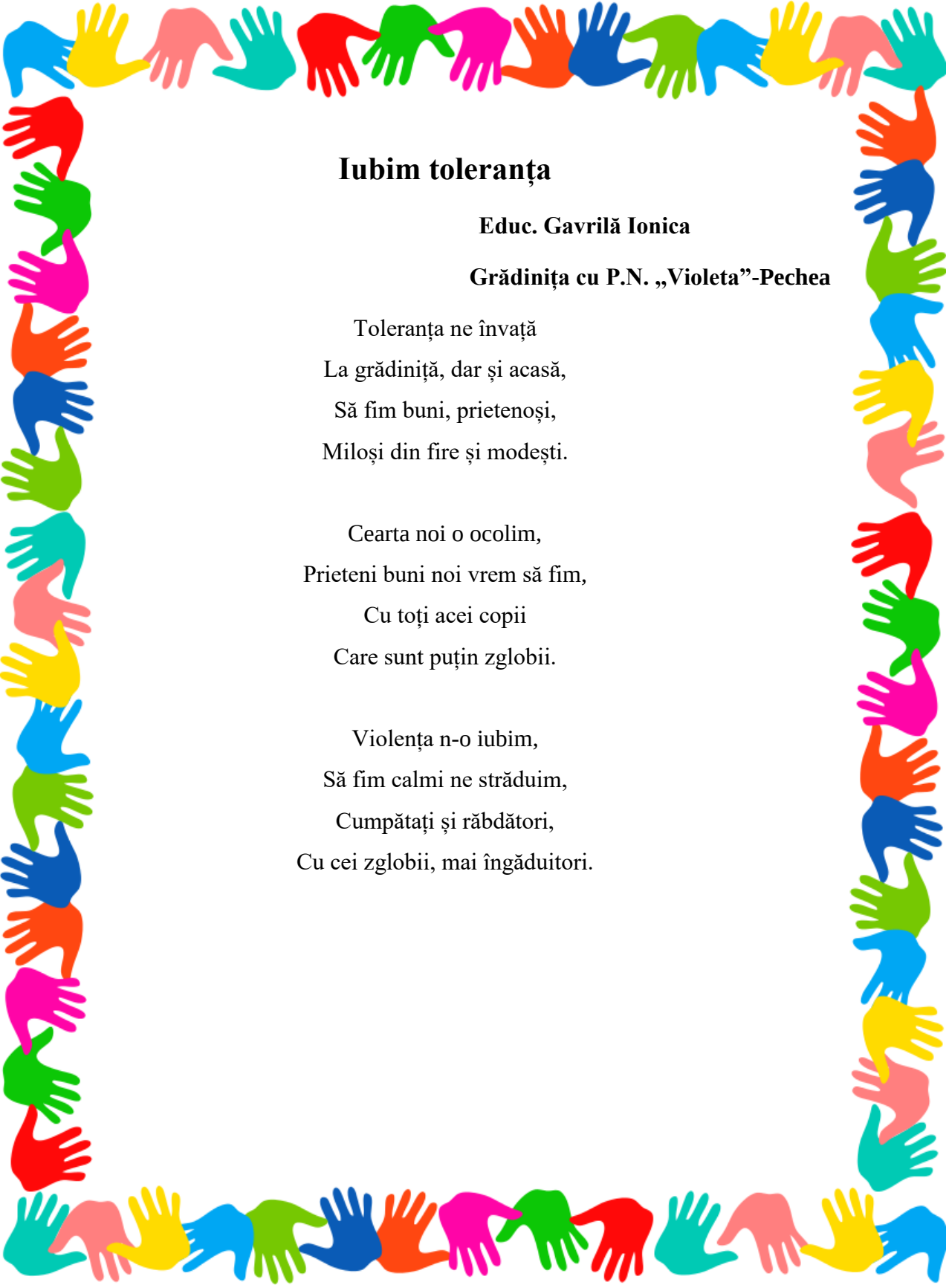
– Exact. De aceea atunci când simți că îți este frică în întuneric, să îți aduci aminte că eu sunt lângă ține și am grijă de tot ce ți s-ar putea întâmplăiar luna si stelele iti vor lumina camera. Și acum, fugi la somn. Măine mergi la grădiniță.

– Păpușică dragă, îți mulțumesc că ești lângă mine. Promit să încerc să nu-mi mai fie frică de întuneric, spuse Raluca.

Din acea seară,fetei nu i-a mai fost frică să meargă la culcare. A cerut chiar să i se închidă veioză pentru a putea vedea mai bine pe geam, steluțele care luminează așa de puternic pe cer.Raluca îi spunea în fiecare seară somn ușor papusii cu parul galben, înainte de a-i transmite câteva din gândurile ei. Îi povestea faptele bune pe care le-a făcut pe parcursul zilei, își recunoștea greșelile și adormea apoi împăcată că are o prietenă care o poate proteja indiferent de ce s-ar putea întâmplă.

- Noapte bună, Raluca, noapte bună dragi copii!

Iubim toleranța

Educ. Gavrilă Ionica

Grădinița cu P.N. „Violeta”-Pechea

Toleranța ne învață
La grădiniță, dar și acasă,
Să fim buni, prietenoși,
Miloși din fire și modești.

Cearța noi o ocolim,
Prietenii buni noi vrem să fim,
Cu toți acei copii
Care sunt puțin zglobii.

Violența n-o iubim,
Să fim calmi ne străduim,
Cumpătați și răbdători,
Cu cei zglobii, mai îngăduitori.

Iubire de copil

Prof. Mardare Silvia Marieta

Grădinița cu Rogram Prelungit Nr. 64

"Crește frumos și odată cu ea și noi. Tot plătândă e încă, de-ți vine să o ridici cu binișoru' când plănuiești să o iei în brațe, tot "ăăăăă-â, ăăăăă-ââ" grăiește cu tine ori de câte ori dorește să capete ceva, dar nu înainte de a tipa "mama", "nana", "tata", mama...-ia" însoțită fiind de cele cinci degetele care cheama cu disperare omuleții astia către ea, tot aceeași făcuță rotundă sărutată apăsător de îngeri are, tot ea e, doar că e nițel mai mare. Poartă 22.

Ceva nemaiafuit până acum a apărut de o vreme-ncoa cam greu de strunit, dar nu imposibil S-a pricopsit cu năstrușnicia. A apărut de niciunde, atingând-o mai mult la mâini și mai puțin la picioare. O aplică oricui, oriunde. O face să apuce strâns nițele buclate ale altor fetițe, care se zvârcolesc de durere, sărmane! Băieților le zdruncină obrajii moi și pufoși la palmuire, devenind astfel precum piersicile îmbujorate în plină vară.

E toamnă, draga mea! Ce-i drept că e ușor cărămizie asemeni unei plesnituri proaspete. Nimicește tot ce întâmpină în cale. Că-i un alt omuleț, că-i jucărie pentru ea e totuna! Tot ce pare interesant, e taxat cu atingerile neprevăzute, usturătoare și îndoielnic de abandon a misiunii de lovire.

Cu toată puterea înainte!

Găsim noi leac și pentru "intoleranța" asta...vom duce vorbă lui Moș Crăciun.

Vreau si eu un prieten!

Prof. Tolea Luiza- Prof Tircavu Rodica
Grădiniță nr 20 Galați- Gradinita Codruta

Era odată un iepuras alb si dragalas, care porni într-o bună zi să-și caute un prieten.

Pe drum văzu niste pene albe care se leganau in stanga si in dreapta și-și zise: “Oare după gramada asta de pene albe s-ar putea ascunde un prieten?”

– Vrei să fii prietenul meu? Întrebă bucuros iepurasul .

Dar gasca cu mândrețea de podoaba alba ii raspunde: “GAGAGA, nuuuuuu!” și-și văzu mai departe de păscut.

Iepurasul alb si dragalas mai merge un pic si vede văzu o coadă lunga si stufoasa și întrebă iar:

– Vrei să fii prietenul meu?

– Nu! Spuse mios cumotra vulpe , poate vrei sa vii la mine la masa ca tare imi e foame

Cand auzi una ca asta , iepurasul o lua la fuga.

Iepurasul alb dădu iarăși peste o coadă, lungă.

– Vrei să fii prietenul meu?

– Nuuu, căscă plictisita pisicuta care se intindea la soare.

Iepurasul cu blanita alba era tot singur. Dar iată că zări deasupra o coadă mică și fugi repede sa intrebe.

– Vrei să fii prietenul meu? Întrebă el nerăbdător.

Dar catelul mormăi:

– Nu, iepurasi topaie si eu nu vreau sa fug dupa ei .

Pe neașteptate iepurasul se-mpiedică de o coadă nemaipomenit de frumoasă. Așa că-l întrebă și pe păun:

– Vrei să fii prietenul meu?

– Nu! spuse mândru păunul, n-am timp de așa ceva. Tocmai mă pregăteam să-mi desfac minunata mea coadă.

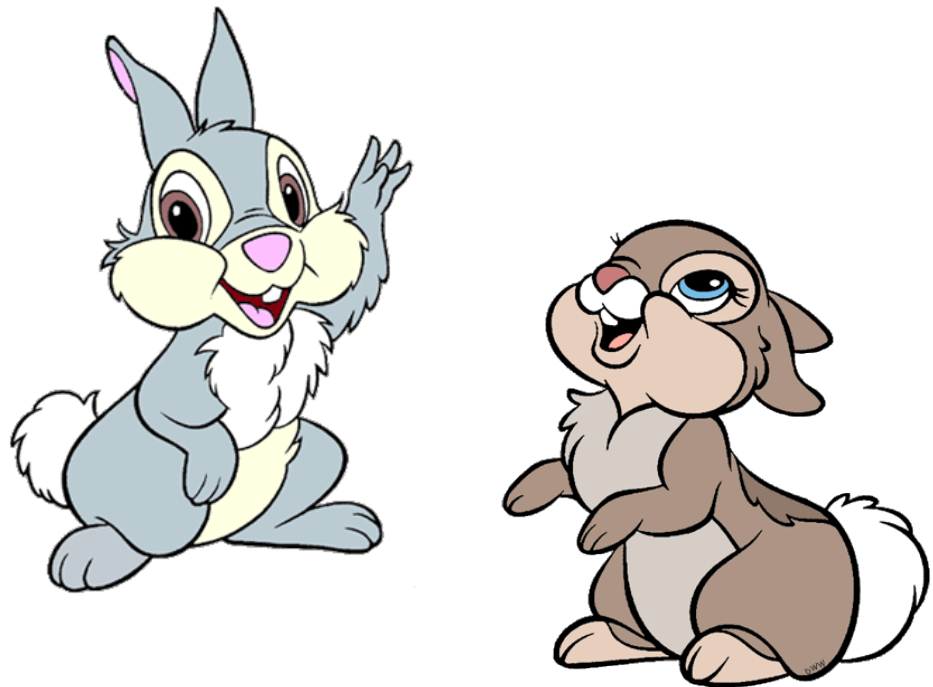
Așa că iepurasul cu blanita alba plecă întristat mai departe. Dar ce văzu deodată?

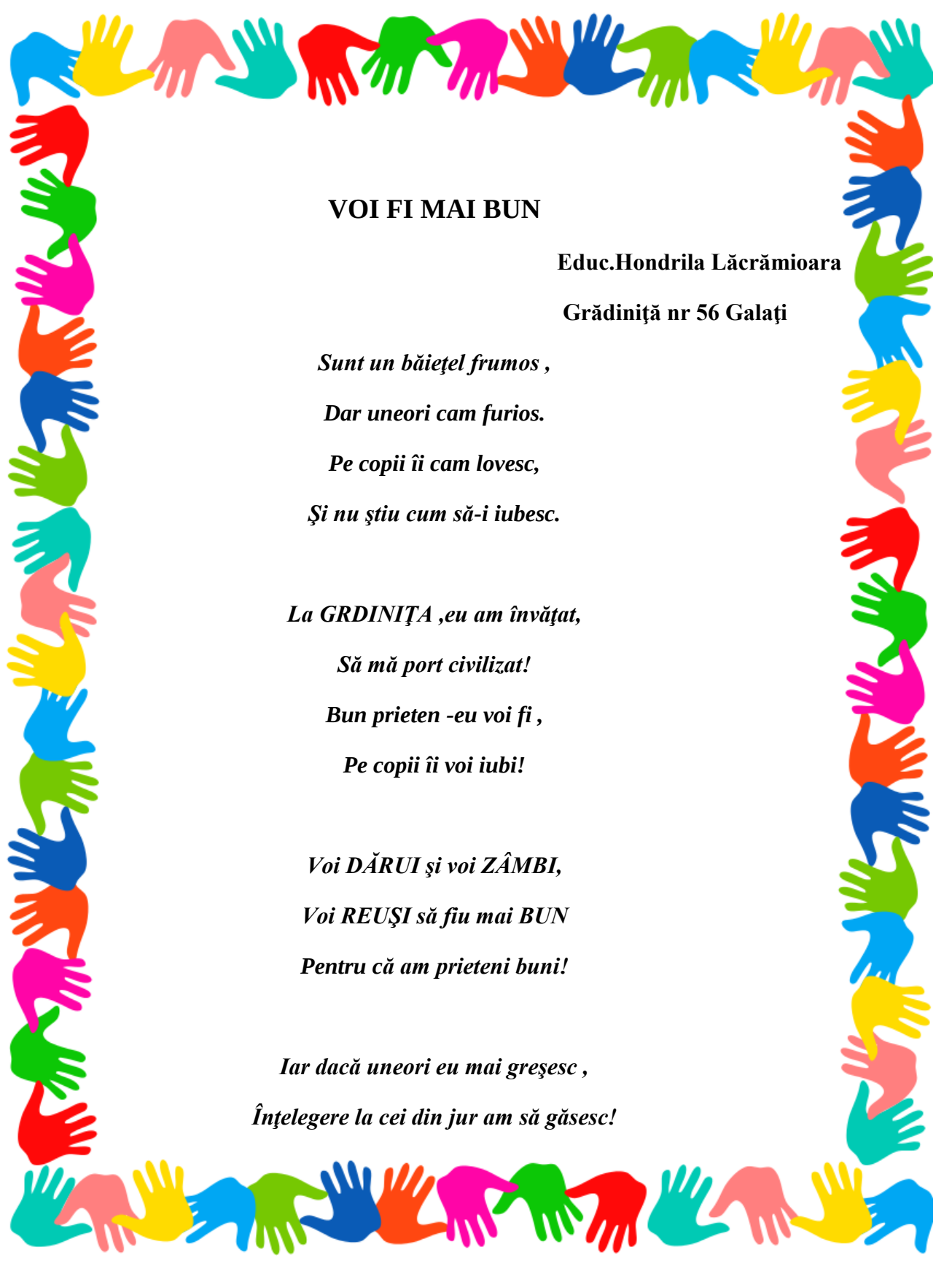
Un alt iepuras, dar cenușiu. Cu glas sfios, iepurasul nostru întrebă:

– Vrei să fii prietenul meu?

– Bineînțeles! zise celălalt iepuras. Hai acasă la mine.

Culcușul pe care și-l făcuse noul său prieten îi plăcu foarte mult iepurasului nostru. Se simți imediat ca acasă. Și de atunci cei doi iepurasi au locuit împreună în liniște și nu le-a fost niciodată frică de ... nimeni deoarece se aparau unul pe celălalt!

VOI FI MAI BUN

Educ.Hondrila Lăcrămioara

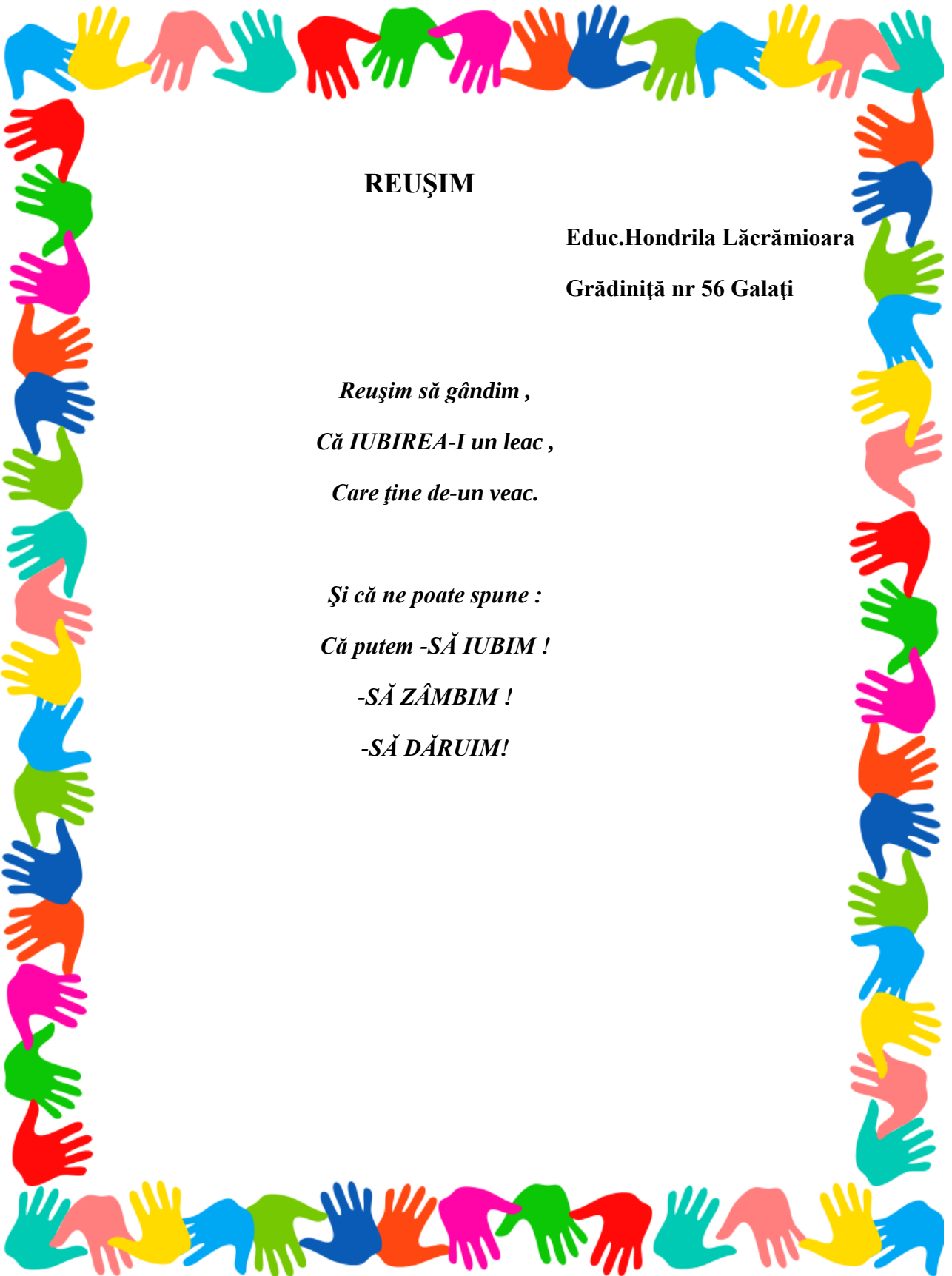
Grădiniță nr 56 Galați

*Sunt un băiețel frumos ,
Dar uneori cam furios.
Pe copii îi cam lovesc,
Și nu știu cum să-i iubesc.*

*La GRDINIȚA ,eu am învățat,
Să mă port civilizată!
Bun prieten -eu voi fi ,
Pe copii îi voi iubi!*

*Voi DĂRUI și voi ZĂMBI,
Voi REUȘI să fiu mai BUN
Pentru că am prieteni buni!*

*Iar dacă uneori eu mai greșesc ,
Înțelegere la cei din jur am să găsesc!*

REUȘIM

Educ.Hondrila Lăcrămioara

Grădiniță nr 56 Galați

*Reușim să gândim ,
Că IUBIREA-I un leac ,
Care ține de-un veac.*

*Și că ne poate spune :
Că putem -SĂ IUBIM !
-SĂ ZÂMBIM !
-SĂ DĂRUIM!*

PITICII CU CĂCIULIȚE GALBENE!

Educ.Hondrila Lăcrămioara

Grădiniță nr 56 Galați

-Poveste-

A fost odată că niciodată ,într-o pădure minunată și îndepărtată,o familie de pitici cu căciulițe galbene.

Acești pitici cu căciulițe galbene aveau un comportament plăcut ,erau înțelegători,cu o inima mare ,mereu veseli și plini de glume!

În fiecare zi mergeau la grădiniță din pădure,ei dar ce să vedeți acolo erau și alte viețuitoare din minunată pădure din depărtare.La grădiniță veneau :Vulpita-Cumetriță,Ursuleț -Mor,Mor,Aricica -Țepoșică iar doamna educatoare era o prezentabilă Bufniță cu maniere și bine pregătită.

Atunci când soseau la grădiniță animăluțele se comportau cam nepoliticos :Aricica -Țepoșică,îi înțepa pe colegii săi cu acele ,Ursulețul-Mor,Mor îi cam speria pe colegi cu glasul sau gros ,Vulpita -Cumetriță era cea mai hoasă le fură mâncarea colegilor,numai piticii cu căciulițe galbene -erau mereu liniștiți .Pentru asta în fiecare zi la plecare doamna bufniță le oferea o madelie în formă de inimă ,doar piticilor .Pe cei neascultători era foarte supărată și nu știa cum să-i facă să fie mai cuminți.

La întoarcere spre casă animăluțele priveau mirate la piticii cu căciulițe galbene ,cât de mândri erau de medaliile lor.

-Cum se face că voi sunteți mereu apreciați de doamna bufniță și noi nu primim nimic?întreba curios Aricica -Țepoșică .

-Cum de voi sunteți atât de buni cu noi?și noi va necăjim întrebă mirat Ursuleț -Mor,Mor.

-De ce voi zâmbiți ,de ce aveți mereu grijă de cei din jurul vostru întrebă sfioasă Vulpita -Cumetriță.

Piticii cu căciulițe galbene ,statu o clipă pe gânduri ,apoi îi invită pe colegii lor să se așeze pe covorașul de frunze ruginii care se așternuse pe cărarea ce ducea spre casă.

-Ascultați ,spuseră piticii cu căciulițe galbene noi ,voi suntem diferiți .

-Dar totuși ,LA FEL!Atunci când noi IERTĂM ,DARIUM ,ZÂMBIM SUNTEM FERICIȚI!

Animăluțele priveau mirate !!!!!!!!!!!!!!!

-Cum LA FEL, întreba cu mirare Ursulețul -Mor,Mor !

-Cum LA FEL, spuse curioasă Vulpita-Cumetriță!

-Cum LA FEL, se minuna Aricica-Țepoșică!

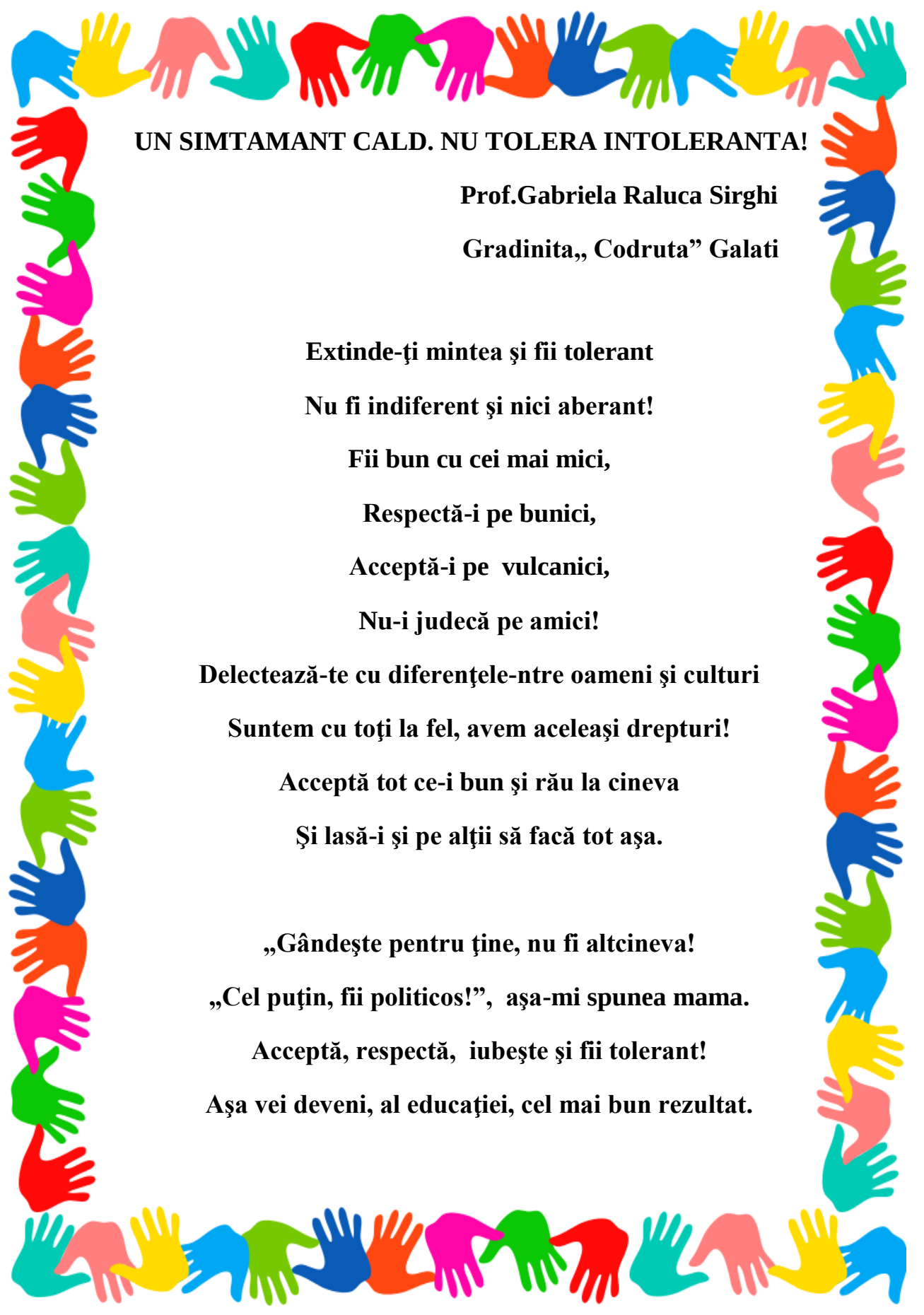
Atunci piticii au propus un joc ,mâine voi veți purta medaliile noastre în formă de inima dar cu o condiție :să faceți doar fapte bune ,să dăruiiți ,să va comportați civilizat,să va cereți iertare când greșiți !

A două zi la grădiniță cu pitici și animăluțele năzdrăvane ,totul parcă se schimbase ,liniște,înțelegere,armonie.

Fiecare animăluț lupta să adune cât mai multe fapte bune pentru a păstra medaliile în formă de inima!

Doamna bufniță mirată de povețele pe care le-au dat piticii cu căciulițe galbene ,animalutelor ,a devenit mândră că totul se rezolvase între ei și că aveau dreptate piticii :deși suntem diferiți ,putem fi la fel -PRITENI,IUBITORI,TOLERANȚI,IERTĂTORI ȘI TOȚI NE DORIM ACELAȘI LUCRU SĂ FIM ÎNȚELEȘI !

*La grădiniță din pădure Piticii cu căciulițe galbene erau fericiți că au putut să-i schimbe pe colegii lor Aricica -Țepoșică,Vulpita -Cumetriță,Ursuleț-Mor,Mor în cei mai buni colegi -doar printr-un joc :**"CINE ADUNĂ CELE MAI MULTE FAPTE BUNE"**,astfel Prietenii la nevoie se cunosc și **DEȘI SUNTEM DIFERIȚI -SUNTEM TOTUȘI LA FEL!***

UN SIMTAMANT CALD. NU TOLERA INTOLERANTA!

Prof.Gabriela Raluca Sirghi

Gradinita,, Codruta” Galati

Extinde-ți mintea și fii tolerant

Nu fi indiferent și nici aberant!

Fii bun cu cei mai mici,

Respectă-i pe bunici,

Acceptă-i pe vulcanici,

Nu-i judecă pe amici!

Delectează-te cu diferențele-ntre oameni și culturi

Suntem cu toți la fel, avem aceleași drepturi!

Acceptă tot ce-i bun și rău la cineva

Și lasă-i și pe alții să facă tot așa.

„Gândește pentru tine, nu fi altcineva!

„Cel puțin, fii politicos!”, așa-mi spunea mama.

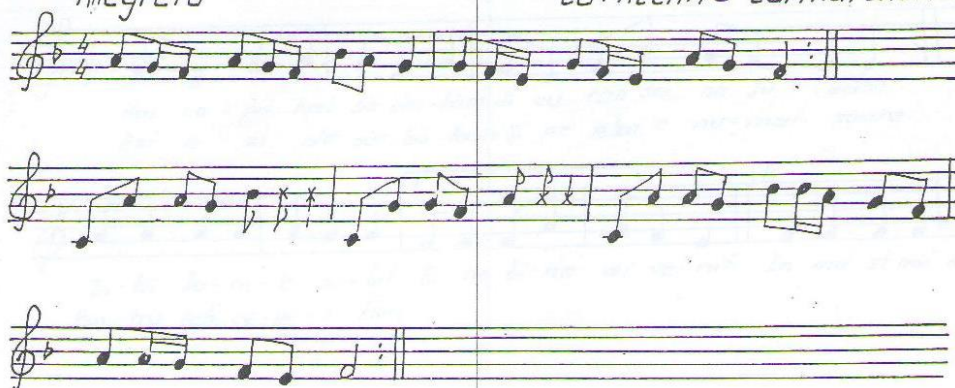
Acceptă, respectă, iubește și fii tolerant!

Așa vei deveni, al educației, cel mai bun rezultat.

1 IUNIE

Allegretto

Muzica și text:
Ed. Nechita Carmen Zvetlana

I

Astăzi e ziua copiilor
În luna caldă a florilor
Și-ntr'eg pământul în alai
Cântă cu nai în același grai

Refren:

II

Pe tot ținutul României
Se-ntinde-a hară-a copilăriei
Maghiari, germani, sirbi și români
Cântă cu toți și se țin de mîini.

Refren:

III

Spre cer zburată porumbei gingași
Duceți solia de demni urmași
Noi doar pace astăzi dorim
Și înfrățiti mereu să fim.

Refren:

bis	{	1 Iunie	x	x
		1 Iunie	x	x
		zi frumoasă și senină		
		Cum n-ai fost nicicînd		

1 Iunie

Muzica: NECHITA CARMEN

VERSURI: NECHITA C.

Hai co - pii hai să cîn - tăm și cu toți să ne ju - căm
Azi e zi de săr - bă - toare și pe plai e nu - mai soare
In - tii Ju - ni - e iu - bit Bi - ne bi - ne ai ve - nit In mii și mii de cu - lor
Pen - tru toți co - pi - i flori

I

Hai copii hai să cîntăm
Și cu toți să ne jucăm
Azi e zi de sărbătoare
Și pe plai e numai soare.

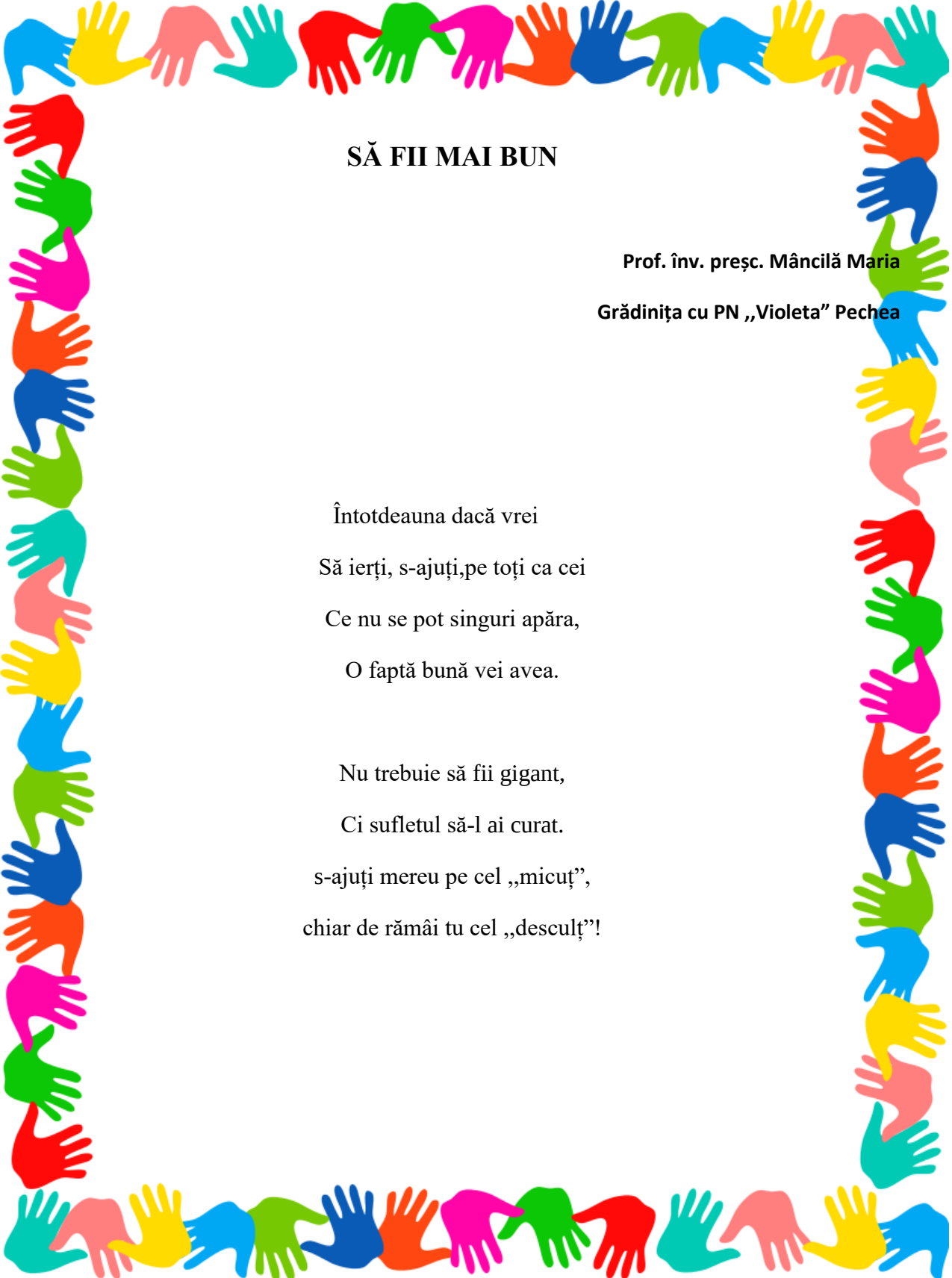
REFREN:

Intii Iunie iubit
Bine, bine ai venit
Pentru toți copiii flori
In mii și mii de culori.

II

Noi dorim ca toți copiii
Să aibă doar bucurii
Și în pace să trăiască
Fericiti mereu să crească.

REFREN:

SĂ FII MAI BUN

Prof. învă. preșc. Mâncilă Maria

Grădinița cu PN „Violeta” Pechea

Întotdeauna dacă vrei
Să ierți, s-ajungi, pe toți ca cei
Ce nu se pot singuri apăra,
O faptă bună vei avea.

Nu trebuie să fii gigant,
Ci sufletul să-l ai curat.
s-ajungi mereu pe cel „micuț”,
chiar de rămâi tu cel „descuț”!

SFATUL MAMEI

Prof. înv. preșc. Năstase Maricica
Grădinița cu PN „Violeta” Pechea

Mama-mi spune tot mereu:

„-Tu, copile, nu fi rau

Ca te bate Dumnezeu!

Sa fii ingaduator,

Cu-n copil mai bonlavior!

Sau cu un copil sarac ,

Tu sa-i dai de imbracat!

Tot mereu cu bunatate

Sa ajuti pe cat se poate!

Si in drumul tau frumos ,

TOLERANTA-I cu folos!”

Lecția de toleranță

de Oltea Paraschiv

-Toleranța se învață!

(Măcăie mămica rață.)

Iar « Rățușca cea urâtă»

Este-o bobocică tristă !

Fiindcă noi, rațele toate,

Fost-am la minte-ncuiate :

Ba că-i mare, ba că-i slută

Ba că e la trup cam multă.

Fiindcă nu era ca noi,

Toți am spus că nu-i de soi.

Ne-am purtat cu îngâmfare

Și-acum tare rău ne pare !

Voi, copii, să fiți isteți

Și să nu iscați tristeți.

Toți avem un loc sub soare,

Nimeni nu-i un oarecare.

Toți avem câte-o menire

Toți merităm prețuire !

Educatia prin toleranta

Lider, central local, Galati

Prof. Florea Dochita

Orice copil are nevoie de iubire, respect și apreciere- necondiționate de performanțele școlare sau de altă natură. Respectul, aprecierea, conștiința propriei valori, sunt stimuli care încurajează dezvoltarea personală, prevenind și remediind atitudini și comportamente deficitare sau problematice.

Copiii pe care îi formăm azi vor avea parte în viața lor, de multe schimbări, vor cunoaște și se vor acomoda cu noi locuri, vor asimila mai multe informații și vor fi expuși unei varietăți culturale într-o manieră în care nicio altă generație nu a făcut-o. Pentru a face față în această lume diversă și complexă va fi nevoie să-și dezvolte capacitatea de a fi toleranți și de a manifesta respect.

Toleranța este abilitatea de a accepta diferența dintre noi și alții. Această capacitate apare după ce copilul și-a dezvoltat cu succes anumite calități: atașamentul, autocontrolul, perceperea suferinței, a durerii; când va putea relaționa cu alți copii, simțindu-se în siguranță, controlându-și anxietatea; când, întâlnind situații și oameni noi, va concretiza capacitățile, nevoile și interesele celorlalți. Copilul trebuie ajutat să parcurgă drumul de la a-și explica suferința celui alt, de exemplu, spre a o înțelege. Deosebirea este fundamentală din punct de vedere practic. A-și explica înseamnă a cunoaște condițiile în care o ființă reacționează într-un anumit fel, pe când a-l înțelege pe cel ce suferă înseamnă a încerca să-l alini, a lua măsuri pentru a face să înceteze acea stare. Dacă explicația este o reacție de natură pur intelectuală, înțelegerea este o reacție adaptată, complexă, a întregii noastre ființe, față de altul.

Respectul este abilitatea de a vedea în noi înșine și în ceilalți valorile. Această abilitate presupune un anumit grad de maturitate socială, cognitivă și emoțională. Apare în copilărie și ne însoțește întreaga viață.

Atât respectul cât și toleranța sunt importante pentru siguranța copilului. Toleranța va determina apariția ideii că este special, valoros și acceptat. Printr-un exercițiu repetitiv, spunându-i și arătându-i cât este de iubit, copilul se va simți acceptat, fiindu-i mai ușor să-i accepte și pe alții.

În literatura de specialitate sunt menționate unele modalități de promovare a toleranței și respectului la copii, cum ar fi:

- Determinați copilul să se simtă important, în siguranță și iubit. Nu fiți săraci cu laudele- un copil iubit învață să-i iubească pe alții!
- Ajutați copilul să se descopere pe sine, creând situații în care el să-și exprime calitățile sau punctele tari!
- Creați oportunități de învățare despre locuri noi, despre alte culturi, alți oameni. Arătați-i mai multe perspective prin prezentarea de cărți, cântece, evenimente culturale și sărbători!
- Creați situații în care copilul să aibă oportunitatea de a oferi ajutor și celorlalți!
- Intervenți când auziți sau vedeți un comportament intolerant în discutarea problemei apărute.
- Dezvoltați abilitățile de negociere, de rezolvare de probleme, abilitățile de a face față situațiilor de criză! Ajutați copilul să cunoască unele căi pozitive de interrelaționare!
- Folosiți comentariile pozitive pentru a forma și a reînnoi comportamentul copilului!
- Evitați să folosiți instrucțiuni care conțin cuvântul „nu”(„Nu face asta!”). Oferiți-le alternative ajutătoare („Fii blând cu fratele tău!”). Acestea vor avea un efect pozitiv!
- Oferiți copiilor un model de toleranță și respect! Vor învăța să fie sensibili și respectuoși cu ceilalți urmărindu-vă pe dumneavoastră cum discutați, cum relaționați și cum valorizați oamenii.

Trăim într-o lume în care redescoperirea ideii de toleranță și respect este mai necesară ca oricând. Copiii pe care îi educăm și îi creștem vor fi protejați de violență doar dacă aceste concepte vor deveni pentru ei niște deziderate.

ÎN ȚARA GHIZILOR

AGGR- CENTRUL LOCAL GALATI

AGGR = Angajament! Grijă! Generozitate! Responsabilitate!

PROMISIUNEA GHIZILOR

Langa acest foc linistit, vino sa-ti dai Promisiunea!

Nu este dificil sa promiti ca vrei sa faci tot ce este posibil pentru a fi credincios lui Dumnezeu, sa-ti ajuti aproapele, sa respecti Legea Ghizilor.

Nu este dificil pentru ca tu nu promiti sa nu esuezi vreodata; tu nu promiti sa nu asculti vreodata, sa nu te inseli niciodata; tu nu poti face asta, pentru ca nu esti un sfant, mai mult decat mine, mai mult decat noi. Tu promiti numai sa faci tot ce este posibil ... ce poti, cum poti mai bine.

Langa acest foc linistit, vino sa-ti dai Promisiunea!

Promisiunea este o forta, o directie pe care o dai efortului tau. Si efortul te va conduce pas cu pas, pe tot parcursul vietii, pana vei atinge scopul pe care ti l-ai propus.

Promisiunea este o forta!

Dupe ce vei promite, nu vei fi mai bun, vei fi mai puternic. Si daca intr-o zi vei ezita, nestiind bine daca un lucru este bun sau nu se poate realiza, iti vei aminti ca intr-o seara, langa un foc linistit, la ora la care zgomotele inceteaza, in mijlocul prietenilor tai care aveau acelasi ideal ca si tine, tu ai promis sa fii credincios lui Dumnezeu si sigur nu vei mai avea ezitari.

Tu vei sti daca lucrul acela este bun sau daca nu se poate realiza.

Promisiunea este o forta!

Nu vei fi niciodata asa de bine dispus ca astazi. Niciodata nu vei avea aceasta fericire nemasurata sau acest calm seren, deoarece in viata sunt si nefericiri si incertitudini. Atunci, poate, intr-o trista dimineata a unei triste zile, tu iti vei spune: „*La ce bun toate acestea?*” si apoi iti vei aminti ca intr-o seara, langa un foc linistit, la ora la care zgomotele inceteaza, in mijlocul prietenilor tai care aveau acelasi ideal ca si tine, tu ai promis sa fii credincios lui Dumnezeu.

Si in clipa aceea nu iti vei mai spune: „*La ce bun toate acestea?*”, deoarece tu nu ai decat un cuvânt, pentru ca sufletul tau este simplu si drept, pentru ca tu nu poti servi doua Legi care se contrazic, tu vei ramane fidel Promisiunii tale: tu vei fi credincios lui Dumnezeu, ii vei ajuta pe ceilalti si vei respecta Legea.

Promisiunea este o forta!

De aceea altii promit inaintea ta.

De aceea altii promit dupa tine.

Si intotdeauna este acelasi lucru; aceeaasi disciplina pe care ne-o impunem, aceeaasi obedienta si acelasi serviciu pe care le alegem de buna voie.

De buna voie tu ai venit printre noi si de buna voie alegi sa promiti. Tu ii cunosti pe Ghizi, le cunosti Legea si idealurile lor. Tu stii ce trebuie sa fii: o persoana simpla si puternica, activa si vesela.

Tu stii ce trebuie sa devii: un adult simplu si puternic, activ si fericit.

Tu stii toate acestea si ti le doresti.

LANGA ACEST FOC LINISTIT, VINO SA-TI DAI PROMISIUNEA!

Jurnalul ghizilor,, Fluturasi" si „Pitici”

GRADINITA NR 20 GALATI

Lideri Prof TOLEA LUIZA si prof MIRICA OANA

In anul scolar 2015- 216 a luat fiinta la Gradinita cu program normal doua unitati de ghizi curcubeu „ Unitatea fluturasilor” condusa de prof Tolea Luiza si „ Unitatea Piticilor “ condusa de prof Mirica Oana

Curs de baza AGGR- Bran- am descoperit cu drag ce inseamna ghidismul si care este misiunea AGGR-ului.

„ Misiunea AGGR este educarea tinerilor, in special a fetelor si femeilor, punandu- se accent pe dezvoltarea intregului potential al acestora si a spiritului civic pentru a deveni cetateni responsabili, implicandu-se activ in procesul de luare a deciziilor”

Ziua tolerantei- 2015- Micutii fluturasi au invatat ca toti suntem egali

21 noiembrie 2015 - Ziua Mondiala a salutului

Am învățat ce înseamnă salutul ghizilor , semnificația cravatei și modul cum se face nodul acesteia

Ziua Mondială a Cititului cu Voce Tare-24 februarie 2016

Învățatul cititului începe cu mult înainte de momentul în care copilul începe să fie interesat de litere. Învățatul cititului începe prin dragostea pentru citit. Înainte de a învăța să citească povești, copiii învață să iubească poveștile, ori dragostea asta se construiește de foarte, foarte devreme.

Ora pamantului

Ora Pământului - Earth Hour, cea mai mare manifestare voluntară de mediu din istorie, marcată de copii prnt-un concurs de desene si jocuri in aer liber

Micii ecologiști

Într-o acțiune ecologică menită să le cultive dragostea față de natură și să le formeze o atitudine dezaprobatoare față de cei ce încalcă normele specifice de păstrare și ocrotire a mediului, cadrele didactice din unitatea noastră au inițiat acțiunea „Vrem să ne jucăm într-un mediu curat și sănătos!”

Conștienți de necesitatea de a ocroti natura, copiii au fost antrenați într-o activitate practică de ecologizare a curții grădiniței și de plantare de flori și copăcei

Sa ne cunoastem tara !

Micutii ghizi de la Gradinita nr 20 Galati- lideri de grup prof Tolea Luiza si Mirica Oana au desfasurat o lectie de geografie in aer liber- Frumusetile patriei noastre- activitate de tip outdoor. A fost o adevarata incantare si curiozitate pentru ei deoarece au descoperit minunile tarii noastre si au invatat ce inseamna sa descoperi, sa cunosti, sa te porti civilizat, sa asculti. A fost un vis realizat.

O parte din grupa „Ghizii ”- 11- 14 ani

Intalnire cu ghizii din Spania la Castelul Peles

Vulcanii noroiosi

Academia de vara a ghizilor 2016

Academia de vara a insemnat o provocare. Jocul este principala metoda educativa in Ghidism, care ajuta copiii si tinerii si nu numai sa-si dezvolte personalitatea, sa-si stimuleze imaginatia si creativitatea, dar mai ales sa devina sociabili si sa deprinda importanta unor valori ca spiritul de echipa, cooperarea, respectul si parteneriatul. Si nu in ultimul rand, prin jocurile si activitatile caracteristice Ghidismului, copiii si tinerii invata ce inseamna disciplina, autocontrolul, responsabilitatea individuala si de grup

**Galatiul(Luiza si Mihai) si Botosaniul(Maria si Mirela)
saluta AGGR-ul**

Micii ghizi de la unitatea „Fluturarii” Grădinița nr 20 Galați- lider prof Tolea Luiza au **învățat să se orienteze** și au jucat câteva jocuri într-o zi frumoasă de toamnă.

Învățăm să circulam !

„ Ziua Armatei României în școli”.

Micutii „ Fluturasi “ au invatat ca e foarte important sa iti aperi tara

Grădinița P.P. Nr.36 Galați

Lider Prof. Enuță Mihaela

Unitatea „Zâmbăreții”

Grădinița P.P. Nr.36 Galați

Jurnalul cercetașilor „Zâmbăreți”

Motto:

„Întotdeauna împreună în marea aventură a vieții !”

Împreună cu Asociația Ghidelor și Ghizilor din România am preluat misiunea acesteia în educarea tinerilor cu accent pe dezvoltarea întregului potențial al acestora și a spiritului civic pentru a deveni cetățeni responsabili, implicați activ în procesul de luare a deciziilor.

În anul școlar 2015-2016 am înființat **o noua unitate de cercetași pentru nivelul curcubeu** (4 - 6 ani), numită **ZÂMBĂREȚII**, formată din 22 cercetași și având ca lider prof. Mihaela Enuță de la Grădinița cu Program Prelungit Nr.36 din Galați, unitate care va funcționa și în anul școlar curent.

Unitatea Zâmbăreții a fost implicată în întâlniri regulate în cadrul unităților de ghizi, cursuri de formare, ateliere și jocuri tematice, voluntariat, protejarea mediului înconjurător, parteneriate cu unități de ghizi și cercetași din țară și din alte țări și cu alte organizații nonguvernamentale din România.

Ne-am procurat cravate și insigne - simbolurile cercetașilor și am pornit în marea aventură a descoperirii semenilor și a mediului înconjurător.

Întâlnirea cu un cercetaș adevărat

Într-o zi însorită. cu ocazia Zilei Porților Deschise ale Armatei Române, am avut ocazia să explorăm aparatura de război prezentă în zonele de conflict din Afganistan prezentată în cadrul U.M. gălățene.

Aici am luat lecții de supraviețuire de la soldații români privind camuflarea, aprinderea focului în pădure, localizarea inamicului pe o hartă militară de către un cercetaș profesionist, coleg cu tatălui lui Alex din unitatea noastră.

Sub îndrumul „**Noi vrem pace, nu război!**” ne-am întors în grădiniță cu un bagaj mare de cunoștințe specifice unui cercetaș adevărat.

Dunarea și cercetașii - obiceiuri pescărești

Am pornit să ne descoperim orașul natal și locuitorii săi începând de la Trecerea BAC din Galați, prilej cu care am observat spontan pescarii nelipsiți dar și diversele ambarcațiuni (bac, vapoare, remorhere, împingătoare, bărci cu motor și vechile bărci pescărești specifice zonei) .

Cercetașii au explorat îndeaproape o barcă pescărească veche pornind într-o călătorie imaginară pe cursul fluviului Dunarea și au imitat vechiul obicei gălățean - pescuitul la undița.

Incursiune în istoria Galațiului

Unitatea Zâmbăreților nu putea rata un vechi edificiu gălățean încărcat de istorie Casa Memorială „Alexandru Ioan Cuza”. Am vizitat curioși muzeul și am observat expoziția de girofaruri, monede, fotografii și costume de epoca care i-au aparținut chiar domnitorului Alexandru Ioan Cuza- mândria Galațiului.

Trenul – o experiență de neuitat

Gara din Galați a reprezentat unul dintre atracțiile majore ale cercetașilor Zâmbăreți. Aici am găsit o locomotivă veche – simbolul Gării, trenuri de călători și marfare, angajați CFR și călători grăbiți spre diferite destinații.

Cu sprijinul bunicii unei cercetașe din unitatea noastră am reușit să facem prima călătorie cu trenul pentru unii copii, o experiență interesantă. Am urcat nerăbdători în vagoane, ne-am ocupat

locurile la geam însoțiți de părinți și am prezentat biletele de călătorie controlorului care a privit cu simpatie micii cercetași și le-a urat „Călătorie plăcută în marea aventura a vieții!”..

✚ Și lutul ... a prins „viață” în fața cercetașilor „Zămbăreți”

Mânați de curiozitatea copilărească față de modelarea pământului auriu cercetașii au participat la o demonstrație de olărit în care lutul - pământul magic a prins viața în mâinile iscusite ale meșterului popular gălățean originar din Braniștea, Alexandru Mocanu, olar recunoscut la nivel județean și nu numai.

Folosind o roata de olărit, lut și apă, precum și alte instrumente utile(sârmă, spatulă, etc), olarul a făcut minuni în fața cercetașilor modelând diverse obiecte cu forme și culori diferite pe placul copiilor, apoi i-a ajutat pe rând să modeleze propriul obiect.

Neavând posibilitatea arderii acestora într-un cuptor special am trecut apoi la etapa decorării unor vase de lut, arse în prealabil de olar, cu care am organizat o miniexpoziție cu vânzare în vederea strângerii fondurilor sprijinirii copiii cu C.E.S.

Ghidușii ecologiști

Scopul nostru este să cunoaștem, să respectăm și să protejăm mediul înconjurător prin desfășurarea activităților educative în săli de grupă, în natură sau în aer liber privind :

colectarea selectivă a materialelor în recipiente (hârtie, plastic, sticla)

reciclarea deșeurilor în cadrul atelierelor eco „BRADUL DE NOTA 10”, „PARADA COSTUMELOR ECO”, PĂDII DIN HÂRTII

plantare de flori și copaci în jardinierele din grupe și în curtea grădiniței

ecologizarea curții grădiniței prin adunarea deșeurilor, amplasarea căsuțelor pentru păsărele în pomii din curtea grădiniței, amplasarea plăcuțelor de genul **NU LĂSAȚI GUNOAIE!, NU RUPEȚI FLORILE!, OCROȚIȚI NATURA!**

tehnici de orientare în natură în colaborare cu C.M.S.N.din Galați prin proiecte educaționale, plimbări prin Grădina Botanică, jocuri de orientare

protejarea animalelor și plantelor prin acțiuni comune cu asociația „HELP LABUȘ

hrana bio – programele **ÎNVĂȚĂ SĂ MĂNÂNC SĂNĂTOS!, FARFURIA VESELA!, picnic la iarba verde**

realizarea unor postere pe teme ecologice ZIUA PĂMÂNTULUI, ZIUA APEI, etc și amplasarea lor la loc vizibil și a unor **fotografii cu peisaje din natură**

GRUPA „VOIOSII”

LIDERI : Nechita Carmen si Gheorghita Corina

Suntem ecologisti!

Ce e lutul?

Unitatea,, Boboceii"

Gradinita cu PP PINOCCHIO

LIDERI; FLOREA DOCHITA ; SAVA DORINA;

CURS DE BAZA la BRAN

VOLUNTAR PENTRU O ZI! Cu mare drag copiii de la Gradinita Pinocchio au strans daruri pentru copiii de la sate.

MICII ECOLOGISTI

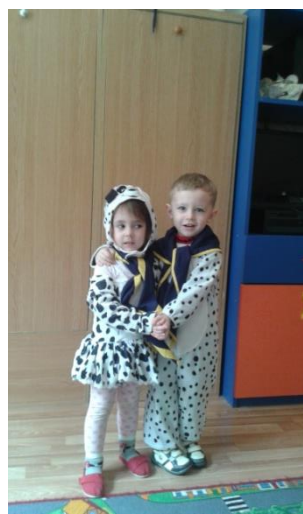
JOCURI IN AER LIBER

Jocul este mijlocul prin care ii putem educa pe copiii

VIATA CA O SCENA- ZIUA TEATRULUI

Pentru o zi copiii au devenit actori si au interpretat rolurile personajelor din povesti

LIDERI

Lider DRAGU DANIELA

CURS DE BAZA

INTALNIRE CU GHIZII DIN MAREA BRITANIE

Academia de vara

VULCANII NOROIOSI

LIDER BERCAN MARLENA

Curs de baza- Bran

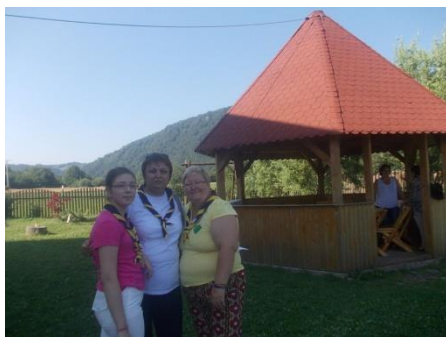
LIDER TIRCAVU RODICA

Curs de baza- Bran

LIDER SOREA AURELIA

Curs de baza- Bran

LIDER CERNAT TATIANA

Curs de baza- Bran

ACADEMIA DE VARA

Unitatea „Bujorei”

Lider STELUTA PATILEA

AGGR- mereu cu noi

COPILARIE FERICITA

Unitatea „VOINICEII”

LIDER ALEXANDRU STERIANA

Unitatea „ALBINUTE”

LIDER ALBU MARICICA

Unitatea,, Buburuzele"

LIDER NASTASE MARICICA

Unitatea,, FURNICUTELE"

LIDER GAVRILA IONICA

www.tipografieopanis.ro

ISBN 978-973-0-22934-9

